

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Martie 2009

Ascultarea de Dumnezeu –

*cea mai înaltă chemare a vieții,
dovada adevăratului creștinism*

Puterea cuvântului scris

Ascultarea Sinaiului și credința Calvarului

Ateii sar la jugulară, iar oamenii religioși ripostează

9

12

24

22

26

SUMAR

Editorial special

- 3** O carte pentru fiecare casă
Emilian Niculescu

Devoțional

- 4** Credința ascultătoare
Adalbert Orban

Credința de fiecare zi

- 6** Ascultarea Sinaiului și
credința Calvarului
Gheorghe Modoran

Stil de viață

- 9** Ascultarea de Dumnezeu – cea
mai înaltă chemare a vieții,
dovada adevăratului creștinism
Titu Ghejan

Interviu

- 12** „Să iubești mila!”
Vadic Tănase

Reflecții

- 15** „Până când nu veți fi ca niște copilași?”
Claudia Budur

Teologie

- 16** Ateii sar la jugulară,
iar oamenii religioși ripostează
Roy Adams

Spiritual

- 20** Ascultarea face mai mult decât jertfele
Lazăr Forrai

Credința de fiecare zi

- 22** Pâinea noastră cea de toate zilele
Elena Petrescu

Misiune

- 24** Puterea cuvântului scris
Mihai Goran

Sănătate

- 26** Sarcina, un dar neprețuit
Gabriel Ivănică

Știri

28

Pagina copiilor

- 30** Fericirea e ca o zi frumoasă
Adela Băncău-Burcea

De la inimă la inimă

- 31** Lumină pe drumul spre Damasc
Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXVI, MARTIE 2009

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:
Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csaba Gyula László

Colaboratori speciali:
Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop
Redactor: Delia Gherman
Corectură: Lavinia Goran
Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:
Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

O carte pentru fiecare casă

Se apropie 11 aprilie, Ziua evangheliștilor cu literatură. Ne gândim cu deosebită prețuire la oștirea de surori și frați, angajați și voluntari, copii, tineri, majori și vârstnici care bat zi de zi la porțile instituțiilor și caselor, la ușile apartamentelor pentru a oferi ce avem mai bun pentru inimă, suflet și corp, cea mai bună literatură pe care o deține Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Rugăciuni adesea umezite de lacrimi, eforturi duse uneori până la sacrificiu de această avangardă de elită a Bisericii se transformă în numeroase experiențe mișcătoare, dovezi elocvente că oferta noastră de cărți este așteptată, este prețuită și este însoțită de binecuvântarea lui Dumnezeu. *Triumful iubirii* – cartea misionară a anului trecut, din care s-au distribuit peste 1 milion de exemplare – experiențele acumulate, nevoile acute ale lumii au determinat ca, în conformitate cu mandatul divin pentru anul acesta, să plănuim în termeni mai amplii, să ne punem ținte mai înalte, să gândim mai cutezător. Așa s-a născut proiectul „O carte pentru fiecare casă”, ceea ce înseamnă 5-6 milioane de cărți care urmează să fie distribuite gratuit în anul 2009. De fapt, prin aceasta ne alăturăm unui proiect misionar internațional aflat deja în plină desfășurare în mai multe țări ale lumii.

De aceea, cu ocazia Sabatului din 11 aprilie, vom avea șansa de a fi nu doar ascultătorii experiențelor. Suntem invitați să avem o „pregustare” a acestor bucurii, luând parte activă la distribuirea cărții misionare a anului 2009, cartea *Lumea noastră încotro?*. Autorul este Alejandro Bullón, un evanghelist de mare succes, care a prezentat mesajul Întreitei solii îngerești în numeroase țări, în stadioane și săli, în fața unui auditoriu de mii de persoane.

Lumea noastră încotro? tratează problemele de o acută actualitate, rănilor nevindecate ale omenirii, problemele care frământă mai mult ca oricând economiști și politicieni și, astfel, este asemenea unei ferestre deschise spre durerile lumii. Față de aceste suferințe nu suntem doar simpli spectatori externi, ci în multe privințe suntem implicați direct, suntem „împreună-pățimitori”.

Între 28 ianuarie și 1 februarie 2009 a avut loc întâlnirea anuală a Forumului Economic Mondial,

la Davos-Klosterhaus, Elveția, reunind șefi de state și specialiști din domeniul economic, pentru a căuta soluții pentru ieșirea din criză. Deziluzionat de rezultate, ziaristul italian Federico Fabini își prezintă concluzia, citându-l pe scriitorul nuvelei „Leopardul”, Giuseppe Tomas di Lampedusa: „Totul ar trebui să se schimbe pentru ca lucrurile să rămână așa cum au fost.”

Participanții de la Davos le-au acordat o atenție aparte explicațiilor invitatului special, Nassim Nicolas Taleb. Autor al unui best-seller: *Lebăda neagră*, Taleb și-a prezentat teoria că, din timp în timp, există niște evenimente care survin cu totul imprevizibil peste omenire, rare ca și lebăda neagră, se abat asupra lumii asemenea evenimentelor meteorologice nedorite. Toți au răsuflat oarecum ușurați în urma acestei explicații, deoarece astfel înțelese lucrurile, nimeni nu mai este vinovat.

Dar ceea ce este important este că Alejandro Bullón nu rămâne doar la nivelul întrebărilor, ci îl ajută pe cititor să descopere că acest uriaș evantai al problemelor se așază perfect, ca o mânășă, peste profețiile Bibliei. Astfel ne întărește convingerea că, deși planeta noastră răzvrătită se afundă tot mai mult în tunelul insondabil al văii plângerii, suntem însoțiți de lumina profeției, iar capătul tunelului este nespun de luminos: slava celei de a doua veniri a Domnului Isus Hristos.

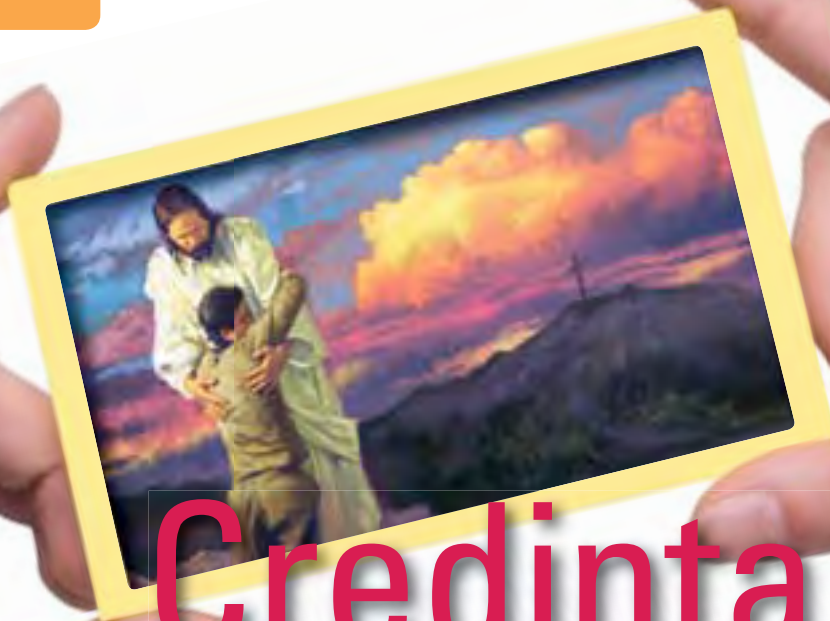
Sâmbătă după masă avem favoarea de a fi mesagerii speranței pentru vecinii noștri, pentru semenii noștri din satul, comuna sau orașul în care ne aflăm. Vom ieși pe străzi și în parcuri să le înmânăm semenilor noștri acest ghid care să-i ajute să-și orienteze viața spre Cer, spre Isus Hristos, care va reveni curând.

Îi încurajăm și pe copii să-și caute colegii de clasă și profesorii. Va fi o experiență fără precedent pentru Biserica din țara noastră. Vom adevăra că nu suntem o biserică statică, ci suntem Mișcare adventă.

Astfel, data de 11 aprilie 2009 va intra în istorie, ziua în care pastori, slujbași și membri au învins temeri și rețineri subiective, au ieșit din biserici și case în căutarea semenului lor. De acum vom povesti nu doar experiențele altor evangheliști cu literatură, ci propriile experiențe. Așa să ne ajute Dumnezeu!

Emilian Niculescu este secretarul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din Romania.

Credința ascultătoare

Dacă vrem să definim ascultarea din punct de vedere teologic, putem spune că ea înseamnă că Isus Hristos este Domnul și Mântuitorul nostru. Prin urmare, ascultarea de Domnul exprimă realitatea experienței mântuirii și, totodată, plinătatea ei. Cei ce nu vor să asculte de Dumnezeu (de poruncile Sale) să-și verifice foarte atent teologia și practica vieții lor! Evanghelia lui Hristos trebuie detașată de sloganele hristologice fără acoperire etică. Ea, Evanghelia, exprimă atât mântuirea prin har, cât și ascultarea prin har: „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har.” (Rom. 6,14)

Adalbert Orban este pastorul bisericii române din Atlanta, SUA.

I. Hristos – Mântuitor și Domn

În sfera harului mântuitor, mântuirea noastră și ascultarea de poruncile lui Dumnezeu sunt inseparabile. Unitatea celor două derivă din calitatea de Mântuitor și Domn a lui Isus Hristos. Faptele neprihănite sunt rodul credinței noastre în Isus Hristos. Ele sunt dovezi ale mântuirii noastre. Iertarea primită este continuată prin restaurarea chipului lui Hristos în noi, iar manifestarea acestui chip, de ascultarea de Dumnezeu.

Dubla calitate a lui Hristos (Mântuitor și Domn) este esența creștinismului. În ea se reflectă darul și cerința lui Dumnezeu, adică mântuirea și ascultarea. Expresia cea mai înaltă a calității de Mântuitor a lui Hristos o vedem la cruce. Dar tot la cruce înțelegem că regula iubirii Sale este domnia (stăpânirea) Sa. N-ar trebui să ne deranjeze cerința lui Dumnezeu – ascultarea de poruncile Sale –, dacă înțelegem că esența stăpânirii Sale

este exact iubirea Sa. Același principiu se manifestă și în crucea și coroana împărătească a Mântuitorului nostru. Stăpânirea Sa instaurează dragostea Sa. Acesta este sensul cuvintelor lui Isus: „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15,10). Ca Domn, Hristos ne cere să ne predăm iubirii Sale.

Există o legătură internă între ceea ce ne oferă și ceea ce ne cere Hristos:

- ne dă iubire și ne cere iubire;
- este milostiv față de noi și ne cere să fim milostivi;
- ne iartă și ne cere să iertăm;
- ne tratează cu bunătate și ne cere să fim buni;
- ne slujește și ne cere să slujim;
- S-a dat pe Sine pentru noi și ne cere să ne dăruim semenilor noștri.

Fiecare dar al lui Dumnezeu, prin Fiul Său, devine conținutul cerințelor Sale pentru noi. Iată câteva texte biblice care exprimă această relație dintre har și cerință:

„Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu...” (Ioan 13,34).

„... iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Ef. 4,32).

„... El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei” (2 Cor. 5,15).

„... după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El” (Col. 2,6).

Aceste texte nu susțin o teologie a imitării, ci o teologie a împărtășirii. Dacă nu iubim, înseamnă că n-am acceptat iubirea lui Hristos. Dacă nu iertăm, înseamnă că n-am primit iertarea lui Dumnezeu. Să ne cercetăm foarte serios, ca să

știm dacă ne-am împărțit sau nu din darurile lui Dumnezeu în și prin Fiul Său. Nu cumva să trăim doar cu iluzia lor. Dacă ceea ce numim noi mântuire nu are un corespondent în slujirea noastră, înseamnă că ne hrănim cu o nădejde înșelătoare. Isus Hristos dorește să continue în noi, prin noi, ceea ce a făcut deja pentru noi. A trăi în armonie cu cerințele Lui nu înseamnă automântuire. Dimpotrivă, înseamnă să fim modelați de mântuirea Sa. Cine respinge poruncile Sale Îl respinge pe El și Împărăția Sa.

Pentru relația dintre darul și cerința lui Dumnezeu, este relevantă învățătura apostolului Pavel despre cele două categorii de oameni care falsifică Evanghelia. Primii cred că faptele lor contribuie la îndreptățire, ceilalți cred că cel îndreptățit poate să ignore poruncile lui Dumnezeu. Primii sunt legalști (Gal. 2,21; 5,4; 1,8,9), ceilalți sunt adepții harului ieftin. (Rom. 6,1.2; 3,8)

În Romani 6, apostolul Pavel proclamă îndreptățirea păcătoșilor, nu a păcătoșeniei. Adevăratul creștin este unit cu Hristos în moartea și învierea Sa (Rom. 6,3-8). El a murit față de păcat și trăiește pentru Dumnezeu (Rom. 6,10). Harul este puterea definitivă a lui Dumnezeu care modelează întreaga noastră viață. Neascultarea de Dumnezeu transformă harul într-o ficțiune legală, în legitimație pentru rămânerea în păcat. Aceasta era, de fapt, acuzația adusă lui Pavel, pe care el o respingea cu tărie. (Rom. 3,31; 6,1.2.15.16)

Reducerea Evangheliei numai la iertare înseamnă golirea iertării de elementul ei creator, de puterea ei înnoitoare. A pretinde iertarea, fără dorința ascultării, înseamnă a dori doar o prelungire cantitativă a vieții în veșnicie, fără o schimbare calitativă a ei, chiar de pe acum. Cei ce sunt în Hristos trăiesc după îndemnul Duhului Sfânt și au putere să împlinescă „cerințele drepte ale Legii” (Rom. 8,1-4). Harul face posibilă înnoirea noastră în Hristos. Harul este atât darul, cât și cerința lui Dumnezeu față de cel iertat. Prin har, ne schimbăm stăpânul. Noul nostru stăpân este Hristos, Domnul.

II. Judecați după faptele noastre

Dumnezeu este milostiv și drept. Credințioșia și judecata Sa sunt complementare. Ele se definesc reciproc. Crucea lui Isus le evidențiază pe amândouă. Singura cale a îndreptățirii

noastre, prin credința în Isus Hristos, ne spune că nu putem întâmpina judecata prin meritele noastre. În același timp, judecata, conform faptelor noastre, ne spune că cel îndreptățit devine un ascultător de Dumnezeu.

Judecata va constata calitatea credinței noastre, va cântări roadele îndreptățirii. În acest sens, îndreptățirea este inaugurarea, iar judecata este încununarea lucrării de mântuire. Între îndreptățire și judecată trebuie să se întâmple ceva în noi și cu noi. Ce anume? Umblarea cu Hristos, ascultarea noastră de El ca Domn, sfințirea vieții noastre! Apostolul Pavel redă această experiență prin următoarele cuvinte: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Fil. 1,6). Practic, îndreptățirea trebuie s-o experimentăm ca iertare și sfințire, pentru ca să putem sta în ziua judecății. Putem să gândim și așa: că Isus Hristos ne iartă, ne împacă pe fiecare cu Dumnezeu, ne ia de mână și ne conduce până la judecată. Ne pregătește pentru ziua cântării și mântuirii noastre finale. La judecată, se va vedea dacă am acceptat atât darul lui Dumnezeu, cât și cerințele Lui. Cei ce se împotrivesc poruncilor lui Dumnezeu vor vedea atunci că au crezut într-o evanghelie falsă. Au dorit harul numai pentru iertare, nu și pentru ascultare.

Recunoaștem că între îndreptățire și judecată există o tensiune. Unii propovăduiesc o îndreptățire fără judecată. Alții (adeptii concepției imperfecționiste) susțin că singurul principiu operativ la judecată este credința, deoarece omul păcătos nu poate să ajungă la desăvârșire. Luther considera că judecata „după fapte” înseamnă „conform faptelor lui Hristos”, deși Biblia este foarte clară în privința cântării faptelor noastre la judecată (Rom. 2,5-8; Mat. 16,27; 2 Cor. 5,10; Apoc. 2,23; 20,12; 22,12). Concepția imperfecționistă nu ia în serios împlinirea poruncilor lui Dumnezeu ca rezultat al îndreptățirii. (Rom. 3,31; 8,1-4; Gal. 5,13.14)

Trebuie să menționăm și concepția perfecționistă, care susține că la judecată vor conta doar faptele noastre. Cei ce cred astfel pierd din vedere că harul este necesar și la judecată, deoarece nu putem fi desăvârșiți ca Dumnezeu, la nivelul cerințelor absolute ale poruncilor Sale. În teologia lui Pavel, primirea

neprihănirii lui Hristos prin credință se extinde asupra trecutului, prezentului și viitorului: „Căci noi, prin Duhul, așteptăm, prin credință, nădejdea neprihănirii”. (Gal. 5,5; compară cu Rom. 1,17)

Concepția biblică despre îndreptățire și judecată este una dinamică, în care iertarea, sfințirea și judecata sunt așezate sub puterea harului lui Dumnezeu, de care avem nevoie mereu. La judecată vor fi testate realitatea și vitalitatea îndreptățirii noastre. Îndreptățirea este o experiență prezentă, prin credință, dar la judecată sunt așteptate roadele ei – „...să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos, plini de roada neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu” (Fil. 1,10.11). Viața noastră nouă în Hristos este o îndreptățire roditoare, nu după formula „credință plus fapte”, ci în sensul îndreptățirii ca cursă a rodului sfințit. (Rom. 6,22; 2 Cor. 7,1)

Calea de la îndreptățire la viața veșnică este deplasarea noastră spirituală de la „deja” la „încă nu”. Am primit deja, prin credință, neprihănirea lui Hristos, dar așteptăm, în același timp, „prin credință, nădejdea neprihănirii” (Gal. 5,5). Verdictul final va fi „bine rob bun și credincios” (Mat. 25,21), dacă între „deja” și „încă nu” vom fi ascultat de poruncile lui Dumnezeu. Ce exprimare magistrală a acestui adevăr avem în cartea Apocalipsa: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14,12). Sfințiți prin credință în Isus Hristos și, astfel, ascultători de poruncile lui Dumnezeu! În contextul acestui verset, este vizată în mod special porunca a patra, Sabatul zilei a șaptea, dat de Dumnezeu la creație. Rămășița bisericii lui Hristos se va remarca prin trăirea unei vieți sfinte, prin ascultare, datorită credinței în Isus Hristos.

În concluzie, crucea Domnului Hristos ne așază sub stăpânirea Sa plină de har. Prin El, avem iertarea și sfințirea. Prin El, darul și cerințele lui Dumnezeu vin la noi ca o mântuire deplină. Judecata va arăta ce am făcut cu harul crucii. Va arăta dacă L-am primit pe Isus ca Mântuitor și Domn. Dacă Îl primim ca Mântuitor, El, Domnul, transformă credința noastră într-o credință ascultătoare. Amin!

Subtitlurile și câteva idei îi aparțin lui Ivan T. Blazen. Vezi volumul *70 Weeks, Leviticus, Nature of Prophecy*, ed. Frank B. Holbrook (Hagerstown, MD: Review and Herald Publ. Assn., 1986, ch. XII).

Ascultarea Sinaiului și

Idealul uman este autonomia, independența, urmărirea propriei voințe și impunerea ei celorlalți. Idealul divin este cultivarea de către om a spiritului ascultător, care să-l aducă într-o strânsă relație cu Cerul. Ascultarea este atât de strânsă de credință, încât se propune expresia „ascultarea credinței”. Ascultarea este, de asemenea, forma absolută a iubirii, este fundamentată pe iubire. Condiția ascultării adevărate este libertatea. Libertatea fără ascultare devine libertinism.

Ascultarea credinței

Pentru a avea o înțelegere corectă a ascultării de Dumnezeu, trebuie să păstrăm cele două paradigme în echilibru. Vechiul legământ, de la Sinai, și noul legământ, de la Golgota. La Sinai, „înfrățirea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, înaintea copiilor lui Dumnezeu” (Ex. 24,17). Dumnezeu este ca un „foc mistuitor”. Să ne imaginăm scena: foc, fum, tunete puternice, fulgere, cutremur de pământ. Și aceasta de fiecare dată când vocea lui Dumnezeu rostea cuvintele celor Zece Porunci. Scena ne comunică adevărul că Dumnezeu este transcendent. El este desăvârșit și sfânt. Fiecare credincios trebuie să prindă această viziune a lui Dumnezeu. El este un foc mistuitor. Nu te poți apropia oricum de El. Cât de mult avem nevoie de această înțelegere în bisericile noastre, când închinarea se amestecă, uneori, cu nepăsare și ușurință!

Gheorghe Modoran este lect. univ. dr. în cadrul Institutului Teologic Adventist de la Cernica.

Pe cel de-al doilea munte – Calvarul – s-a descoperit în mod vizibil dragostea supremă a lui Dumnezeu. Un Dumnezeu imanent – Emanuel. Acolo, pe muntele Golgotei, Fiul lui Dumnezeu „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Fil. 2,8). El, „măcar că era Fiu, a învățat să asculte.” (Evrei 5,8)

La Golgota, Fiul lui Dumnezeu moare pentru a le oferi iertare și salvare tuturor celor care cred în lucrarea Sa de ispășire. Sinai și Golgota nu pot fi separate. Dumnezeu este un Dumnezeu al celor doi munți. Amândoi trebuie păstrați în echilibru în sufletul nostru. La Sinai, Dumnezeu a cerut ascultare. La Golgota, a exemplificat-o în mod suprem. Dumnezeu-bun foc mistuitor și Dumnezeu-o dragoste mistuitoare. Ascultarea Sinaiului și credința Calvarului sunt inseparabile.

Eul nostru devine idol

De-a lungul istoriei, majoritatea oamenilor, începând cu Adam și Eva și continuând cu fiul lor Cain și mulți alții, au ales calea neascultării, în timp ce o minoritate a ales să meargă pe calea îngustă a ascultării de Dumnezeu. În nenumărate rânduri, Dumnezeu Și-a arătat neplăcerea față de neascultare, dezvăluind urmările acesteia. În ochii Lui, „ascultarea face mai mult decât jertfele” (1 Sam. 15,22). Cazul neascultării lui Saul este evident. Există mai multe motive pentru care Dumnezeu urăște neascultarea:

1. *Neascultarea arată o plasare greșită a temerii.* Saul a recunoscut: „Mă temeam de popor și i-am ascultat glasul” (v. 24). S-a temut de consecințele neascultării de oameni mai mult decât de consecințele neascultării de Dumnezeu.

2. *Neascultarea arată o plasare greșită a bunelor intenții, a motivațiilor.* „Poporul a cruțat oile cele mai bune și boii cei mai buni ca să-i jertfească Domnului” (v. 15). Saul a încercat să-l convingă pe Samuel că a avut o intenție nobilă, ca motivație a neascultării.

3. *Neascultarea este o plasare greșită a laudei.* Când Saul i-a înfrânt pe amaleciți, primul lucru pe care l-a făcut a fost acela de a înălța un monument. „Saul s-a dus la Carmel și iată că și-a înălțat un semn de biruință” (v. 12). Saul era mai interesat să se înalțe pe sine decât să-L onoreze pe Dumnezeu. El nu s-a mulțumit cu slava lui Dumnezeu și onoarea de a fi regele Său ales. Neascultarea dorește propria slavă.

4. *Neascultarea este asemenea păcatului ghicirii* (vezi v. 23). Ghicirea înseamnă încercarea de a afla viitorul prin ignorarea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său.

5. *Neascultarea este idolatrie* (v. 23). Neascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu așază înțelepciunea mea în locul lui Dumnezeu, și aceasta constituie o insultă la adresa Lui. Așezarea minții noastre mai presus de Dumnezeu înseamnă idolatrie.

În concluzie, motivul pentru care Dumnezeu urăște neascultarea este că aceasta constituie, în toate manifestările ei, un atac la slava divină; teama de oameni este așezată mai presus de teama de Dumnezeu; atașamentul față de bunuri este mai presus de atașamentul față de Dumnezeu; propria onoare este așezată mai presus de slava lui Dum-

credința Calvarului

nezeu; înțelepciunea umană este așezată în locul înțelepciunii divine, iar voința umană, ridicată la rang de idol, detonează voința lui Dumnezeu.

Ce însemna să fii credincios în perioada comunistă

Dar „Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui” (Gen. 4,4 u.p.), pentru că era o jertfă a ascultării de Dumnezeu. Vom exemplifica plăcerea ascultării de Dumnezeu chiar și în

circumstanțele cele mai nefavorabile, prin experiența unor membri ai Bisericii Adventiste atât din perioada de început, cât și din ultimii ani ai regimului comunist.

Un ofițer de Securitate raporta în decembrie 1951 despre activitatea sa de recrutare de informatori în comuna Dragalina, jud. Călărași. După recrutarea fără probleme a dirigintelui de poștă și a unei alte persoane din localitate, următorul obiectiv a fost pătrunderea

în comunitatea adventistă. În acest scop, a fost chemat la Sfatul Popular Tudor D. Costea și, după șase ore de presiuni, ofițerul a trebuit să recunoască: „Nu l-am putut face să cadă de acord și să dea informații, rezultatul recrutării fiind negativ.” În ziua următoare, a fost chemat, în același scop, un alt adventist, Pavel P. Nedelcu. Discuțiile pentru „convingerea” acestuia au durat de la orele 16:10 până a doua zi dimineața. Din nou, ofițerul a trebuit să recunoască: „Nu am putut obține nimic de la el pentru a fi de acord să dea informații. Văzând că nu pot reuși în niciun fel, l-am reținut toată noaptea cu mine, poate, de frică, să accepte. L-am speriat că-l voi lua cu mine și-l voi duce la Canal, dar totul a fost în zadar. La orele 15:30, pe data de 10 decembrie 1951, m-am pregătit să-l iau, dar nu a cedat, ci ar fi mers. Văzând acest lucru, am vrut să-i iau un angajament pentru a nu spune nimănui, dar a refuzat să scrie. Văzând așa, i-am dat drumul și i-am spus: 'Asta a fost de la Domnul vostru ca să te chinui', și mi-a răspuns că puterea Domnului este mare și El știe ce face.”

Erau vremuri grele și tulburi. Același ofițer preciza în raportul său către superiori: „Oamenii suferă din cauza frigului. Nu au lemne și nici alimente. La cooperativă nu se găsește nimic alimentar. S-au adus niște morcovi acum 4-5 zile și aceia sunt stricați complet, neputând fi folosiți. În sat sunt oameni care n-au mâncat de 2-3 zile.” Oamenii care însă au rămas credincioși și ascultători de Dumnezeu, cu încrederea neclintită că „El știe ce face”.

Umbrele Securității

Din fericire, acestea n-au fost cazuri izolate, singulare. Au existat credincioși ascultători de Dumnezeu și în anii de „glorie” ai comunismului și în condiții de încercări extreme. Organele de Securitate din județul Dâmbovița erau

Să ne cunoaștem familia adventistă...

Etiopia este unanim recunoscută ca una dintre cele mai vechi țări ale lumii, având în prezent un teritoriu de peste 1.100.000 de km² și o populație estimată la 78.200.000 de locuitori. Se întinde pe continentul african, între cele două tropice, și se învecinează cu Eritreea, Djibouti, Sudan și Kenia. Capitala țării este Addis Abeba, situată pe un platou la aproape 2.500 m altitudine. Țara este cunoscută în lume pentru foamea din 1984, pentru atleții de la probele olimpice de rezistență, pentru bisericile în stâncă sau pentru descoperirea boabelor de cafea.

Credința creștină a ajuns pe acest teritoriu încă de pe vremea apostolilor, când Filip I-a botezat pe unul dintre oficialii guvernamentali care se întorcea de la Ierusalim. În secolul IV, țara va adopta oficial creștinismul, fiind a doua țară creștină a lumii, și va păstra pentru multă vreme, ca zile de închinare, atât sâmbăta, cât și duminica.

L. R. Conradi, după ce a vizitat biserica de etiopieni din Ierusalim, a cerut pentru prima dată organizarea unei misiuni pentru Etiopia. În 1907, Uniunea Scandinaviei a trimis primii doi misionari, care s-au așezat în Eritreea. V. E. Toppenberg se va muta, în 1921, împreună cu familia în Addis Abeba, iar în 1927 va veni primul medic adventist, dr. G. C. Bergman, astfel că un an mai târziu se va putea deschide primul spital adventist.

Lucrarea s-a dezvoltat rapid în ciuda dificultăților și a instabilității politice, care a făcut ca instituțiile de aici să fie naționalizate și apoi retrocedate de mai multe ori. Astăzi sunt în Uniunea Etiopia peste 160.000 de membri și aproape 1.000 de biserici și grupe. Biserica se implică în ajutorarea celor în nevoie prin acțiuni ale ADRA Internațional, prin spitalul adventist din Gimbie, dar și prin celelalte instituții de sănătate unde sunt consultați anual peste 40.000 de pacienți. Colegiul și universitatea adventistă, precum și editura sunt mijloace prin care biserica de aici încearcă să fie sarea și lumina lumii.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

profund nemulțumite de activitatea deschisă și curajoasă a unui prezbiter care își îndeplinea cu devotament lucrarea în comunitatea sa. Activitatea lui era însă considerată „dușmănoasă” față de regim și de aceea trebuia anihilată. „Vina” lui consta și în faptul că se bucura de respect și apreciere în rândul credincioșilor.

Cuvântul și sfaturile sale aveau greutate în fața comunității. Pentru „rezolvarea” situației, organele de Securitate au alcătuit un plan de atragere a prezbiterului la colaborare. Nefiind dispus să accepte colaborarea, din motive „patriotice” s-a încercat „convingerea” sa prin presiuni și amenințări. Și, pentru că nici acestea nu au fost eficiente, s-a procedat la șantajarea și compromiterea lui. A fost acuzat că „audiază și colportează emisiunile denigratoare ale posturilor de radio Europa liberă și Vocea Americii la locul de muncă, unde, de asemenea, calomniază situația economică și unele măsuri luate pe plan intern pe linie de partid.” În afara acestor acuzații grave, i s-a fabricat și o activitate infracțională și contravențională prin înscenare de „sustragere de bunuri și materiale din avutul obștesc, furt de energie electrică, neplata impozitelor corespunzătoare lucrărilor pe care le execută, precum și dobândirea de venituri ilicite, conform Legii 18.”

Fiind sesizate diferite organe de stat pentru cercetarea activității sale „infracționale”, acestora li se atrăgea atenția: „Cu ocazia cercetărilor să nu se abordeze aspecte legate de activitatea sa religioasă... Menționăm că în toate aceste activități pentru soluționarea cazului nu trebuie să fie implicate direct organele de Securitate, pentru ca ‘predicatorul’ să nu poată fi prezentat ca persecutat religios.” Toate aceste anchete, cercetări, nu l-au putut însă convinge pe „predicator” să cedeze și să accepte colaborarea. În aceste condiții au trecut la o amenințare extremă: „O mașină o să dea peste unul dintre copiii tăi în drum spre școală.” Până acum amenințările îl vizaseră personal, dar acum era amenințată viața copiilor săi. Trebuia să facă ceva. Pentru a-și salva familia și a ieși din această criză, fără a ceda amenințărilor, a hotărât că trebuie să părăsească țara. Fără a-i spune familiei despre situația prin care trecea pentru a nu o împovăra, sub pretextul că merge să viziteze un coleg de armată, a plecat să prospecteze terenul și să facă aranjamentele necesare trecerii frontierei la iugoslavi, prin zona Turnu-Severin. Știa că este o alegere foarte riscantă. A considerat însă că nu are altă soluție. Își va anunța familia de plecarea sa după ce va fi în siguranță peste graniță. A urmat un timp de pregătiri, rugăciuni și frământări. La scurt timp însă de la întoarcerea de la Turnu-Severin, a aflat că un autoturism de teren al Securității s-a răsturnat și doi ofițeri care se deplasau spre București au murit în accident. Erau chiar acele persoane care declanșaseră acțiunea „predicatorul”. Din acel moment nimeni nu l-a mai chemat la Securitate, nimeni nu s-a mai ocupat de el. Planurile de plecare din țară au fost abandonate. Experiența aceasta probabil că ar fi rămas necunoscută dacă n-ar fi fost consemnată într-un dosar și completată ulterior prin mărturia proprie, după ce a descoperit că cineva a aflat despre evenimentele cruciale din viața sa.

Ce contrast cu aceia care au cedat în condiții mult mai puțin vitrege sau, și mai grav, pentru avantaje trecătoare!

Ascultarea de Dumnezeu

– cea mai înaltă chemare a vieții,
dovada adevăratului creștinism

Avorbi azi despre ascultare, despre ascultarea de părinți, de Dumnezeu, de autorități, înseamnă pentru mulți a trezi gânduri sumbre privind posibile intenții obscure, planuri dictatoriale, atitudini de șef aspru, pastor dur, părinte needucat...

Dar, oare, aceasta e doar de ieri, de azi? O, nu! Această stare nefericită s-a tot dezvoltat, de-a lungul timpului, chiar de când Edenul a fost pierdut, prin neascultarea primilor oameni. Din generație în generație s-a ridicat către cer strigătul îngâmfat al celor ce n-au vrut să-L recunoască pe Dumnezeu drept autoritate supremă: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui...?” (Ex. 5,2) Și paralel cu creșterea neascultării de Dumnezeu a crescut ascultarea, supunerea față de marele vrăjmaș, Satana.

Războiul cel mare dintre Hristos și Lucifer se va încheia în lume și în inima fiecăruia tot printr-o confruntare teribilă, totală, între ascultarea de Dumnezeu și neascultarea de El. Vor birui doar aceia care vor dovedi că ascultarea face mai mult decât jertfele,

Titu Ghejan este pastorul comunității Crinul din București.

„Cea mai mare calitate a unui om este aceea de a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu.”

(Parabolele Domnului Hristos, ed. 1995, p. 243)

„Condiția dobândirii vieții veșnice este astăzi exact aceeași care a fost dintotdeauna: aceeași care a fost în Grădina Edenului înainte de căderea primilor noștri părinți – o perfectă ascultare de Legea lui Dumnezeu, o desăvârșită neprihănire. Dacă viața veșnică s-ar acorda în alte condiții, care să-i ceară păcătosului mai puțin decât aceasta, atunci fericirea întregului Univers ar fi în primejdie.”

(Calea către Hristos, ed. 1999, p. 55)

și împlinirea Cuvântului sfânt mai mult decât grăsimea berbecilor. Doar aceia care nu mai ascultă de poftele păcatului (Rom. 6,12), ci ascultă, din inimă, de dreptarul învățaturii divine (Rom. 6,17) vor fi primiți în slava veșnică.

De ce să ascultăm de Dumnezeu

Pentru că El este Creatorul nostru, iar noi suntem făpturile mâinilor Sale. El a făcut „fișa tehnică” a ființei noastre, iar noi trebuie să ne conformăm celor despre care El ne-a spus că reprezintă binele. Altfel va fi rău! El este Stăpânul, iar noi robii Săi și, prin ascultarea de El, vom fi părtași la binecuvântările Lui... El este Răscumpărătorul nostru, Cel care a plătit cu viața Sa pentru a ne scoate din mâinile vrăjmașului. El este Marele Medic și numai luând aminte la Cuvântul Său putem găsi vindecare de rănilor mortale ale păcatului. (Ex. 15,26)

Și acum, atenție ce spune profetul Său: „Condiția dobândirii vieții veșnice este astăzi exact aceeași care a fost dintotdeauna: aceeași care a fost în Grădina Edenului înainte de căderea primilor noștri părinți – o perfectă ascultare de Legea lui Dumnezeu, o desăvârșită neprihănire. Dacă viața veșnică s-ar acorda în alte condiții, care să-i ceară păcătosului mai puțin decât aceasta, atunci fericirea întregului Univers ar fi în primejdie. Atunci calea pentru păcat ar fi liberă, cu tot cortegiul lui de vaiuri și mizerie, care ar rămâne veșnice.” (Calea către Hristos, ed. 1999, p. 55)

Iar exemplul memorabil al poporului sfânt este nespuse de edificator: „Strălucirile posibilității așezate înaintea poporului Israel puteau fi realizate numai prin ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Este posibil ca și noi să avem un caracter nobil, elevat, să avem aceeași plinătate a binecuvântării lor – binecuvântarea corpului, a sufletului și a spiritului –, să fim binecuvântați acasă și la câmp, să fim binecuvântați în viața aceasta și să avem

binecuvântarea vieții veșnice, dar numai prin ascultare. În lumea spirituală, ca și în cea naturală, ascultarea de legile lui Dumnezeu constituie condiția aducerii de roade. Dar când oamenii învață să nesocotească poruncile lui Dumnezeu, ei îi împiedică astfel de a aduce roade spre slava Sa. Ei sunt atunci vinovați de faptul că I-au răpit Domnului roadele viei Sale.” (Parabolele Domnului Hristos, ed. 1995, p. 206)

Cum învățăm ascultarea

Prima lecție: „Atunci când mama îi învață pe copii s-o asculte, pentru că o iubesc, ea îi învață prima lecție din viața de creștin. Iubirea mamei față de copil reprezintă iubirea lui Hristos, și cei mici, care se încred în mama lor și ascultă de ea, învață să asculte de Mântuitorul și să se încreadă în El.” (Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, p. 429)

Așadar, în familie se învață prima lecție – ascultarea! Și nu datorită nuielei sau pentru bomboane, ci pentru că mama transmite iubirea. Această primă lecție va fi de mare folos pentru respectarea celorlalte autorități cu care omul are de-a face de-a lungul vieții: autoritatea școlară, profesională, civilă, religioasă etc.

Însă, dacă este adevărat că prima lecție se primește în familie, tot atât de adevărat este că marea lecție a vieții nu poate fi alta decât ascultarea din iubire de bunul Tată ceresc. A asculta de Dumnezeu înseamnă a face voia Sa, voie care este exprimată în Legea celor Zece Porunci, în Cuvântul Scripturii, în viața desăvârșită a Domnului Isus Hristos. Dar, în fața cerințelor mărețe ale Cerului, omul firească, de regulă: „Nu vreau!” sau „Nu pot!” pentru că inima firească, într-adevăr, nici nu poate, nici nu dorește să se supună conducerii divine.

Puterea de a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu este rezultatul lucrării Duhului Sfânt, care îl conduce pe om

la pocăință și la o nouă natură, prin nașterea din nou. „Dacă inima noastră este reînnoită după chipul lui Dumnezeu, dacă iubirea divină este implantată în suflet, atunci nu va fi oare Legea lui Dumnezeu împlinită în viața noastră? Când principiul iubirii este sădit în inimă, când păcătosul este reînnoit după chipul Celui care l-a creat, atunci este împlinită făgăduința noului legământ: 'Voi pune Legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor' (Evrei 10,16). Și, dacă legea este scrisă în inimă, atunci nu va modela ea oare viața? *Ascultarea: slujirea și supunerea loială a iubirii – este adevăratul semn al faptului că suntem ucenicii Săi.*” (Calea către Hristos, ed. 1999, p. 53)

„Când voința omului lucrează împreună cu voința lui Dumnezeu, ea ajunge atotputernică. Tot ce trebuie să facem după porunca Lui vom și putea face prin puterea Sa. Toate poruncile lui Dumnezeu sunt tot atâtea împuterniciri.” (Parabolele Domnului Hristos, ed. 1995, p. 223)

Virtuțile ascultării

Ascultarea adevărată de Dumnezeu, a celui transformat prin Duhul Sfânt, este din iubire și cu bucurie, pentru că este vorba de atitudinea fiului bun față de Tatăl său iubitor; este o ascultare promptă, fără șovăire, fără compromis, în orice condiții și cu orice sacrificiu. Este o ascultare strictă și completă de cerințele sfinte ale lui Dumnezeu. Este o ascultare ce duce la o deplină credințioasă în toate situațiile, și în cele mai mici lucruri ca și în marile încercări și crize ale vieții. Astfel că putem împlini ce spune profetul: „Alegeți mai degrabă sărăcia, ocară, despărțirea de prieteni sau chiar orice suferință, decât să vă murdăriți sufletul de păcat. Moartea în locul necinstei sau a călcării Legii lui Dumnezeu – aceasta trebuie să fie deviza fiecărui creștin.” (Mărturiile, vol. 5, ed. 1998, p. 153)

Ascultarea înseamnă și împlinirea legii slujirii, a slujirii dintr-o iubire ase-

menea celei a Mântuitorului, o slujire cu umilință și a tuturor, fără preferințe sau rezerve. Pentru că legea slujirii este legea vieții în cer și pe pământ – legea dezvoltării de sine – pe când legea egoismului este legea nimicirii de sine.

Motivația ascultării noastre de El nu va fi nici interesul egoist (Ioan 6,26), nici frica de pedepsele pentru nelegiuire, ci o iubire curată, sfântă față de Cel care ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și a morții. „Nu teama de pedeapsă sau nădejdea răsplătirii veșnice îi face pe ucenicii lui Hristos să-L urmeze. Ei privesc iubirea neîntrecută a lui Hristos, descoperită în timpul vieții Sale pe pământ, de la staulul din Betleem până la crucea de pe Golgota, și privirea Lui atrage, liniștește și supune sufletul. În inima celor ce privesc se aprinde iubirea. Ei aud glasul Lui și-L urmează.” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, p. 404)

Interpretări greșite

Unii încearcă să asculte prin puterea lor: Vom face! Vom asculta! Însă avem de-a face cu ascultarea legalistă, exemplificată din plin în istoria biblică. Amintim doar experiența poporului Israel și cazul tânărului bogat. Alții refuză să se supună lui Dumnezeu și nu au nicio preocupare pentru împlinirea voinței divine. Și unii, și alții greșesc.

„Noi nu ne câștigăm mântuirea prin ascultarea noastră, pentru că mântuirea este darul fără plată al lui Dumnezeu, care poate fi primit prin credință. Dar ascultarea este rodul credinței... Dacă rămânem în Hristos și dacă iubirea lui Dumnezeu locuiește în noi, atunci simțăminte, cugetele, planurile și acțiunile noastre, toate vor fi în armonie cu voința lui Dumnezeu, așa cum este ea exprimată în preceptele Legii Sale sfinte... Neprihănirea este definită de standardul Legii sfinte a lui Dumnezeu, așa cum este el exprimat în cele Zece Porunci date pe Sinai.

Acea așa-numită credință în Hristos, care învață că păcătosul este scutit de obligația de a asculta de Dumnezeu, nu este credință, ci încumetare. 'Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu' (Efeseni 2,8)." (*Calea către Hristos*, ed. 1999, p. 54)

Când avem de-a face cu oameni care se luptă cu obiceiuri rele, nu este suficient să le spunem: DACĂ VREI, POTȚI!

Trebuie să afirmăm marele adevăr spus de apostolul Iacov, și anume că, înainte de a ne împotrivi Diavolului, e nevoie să ne supunem lui Dumnezeu (Iacov 4,7). Pentru că numai prin puterea Domnului omul poate fi eliberat de rău și apoi împuțernicit să trăiască liber. „Pot totul în Hristos!” strigă apostolul după ce a experimentat totala lipsă de putere, fără Dumnezeu, când se lamenta: „... Vreau să fac binele, dar nu pot.” (Romani, cap. 7)

Și Isaia ne spune, de asemenea: „Numai în Domnul locuiesc dreptatea și puterea” (Is. 45,24). De aceea, doar prin Domnul „vor fi făcuți neprihăniți” (Is. 45,25) toți cei care apelează la El: „Doamne, scapă-mă!” (Mat. 14,30)

„Eu nu fac voia Mea”

Domnul Isus „a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit” (Evrei 5,8). El ni s-a descoperit printr-o viață de o fidelitate desăvârșită față de Tatăl ceresc: „Totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8,29); „fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” (Ioan 6,38). Iar apostolul Pavel, admirând sacrificiul lui Isus, declară: „S-a făcut ascultător până la moarte” (Filip. 2,8). „Ascultarea strictă a lui Isus de Legea lui Dumnezeu era condamnată de frații Săi ca fiind încăpățănare.” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, p. 60)

„Satana susținea că îi e cu neputință omului să fină poruncile lui Dumnezeu; și e adevărat că, în propriile noastre puteri, nu putem asculta de ele. Dar Hristos a venit în chip de om și, prin desăvârșita Lui ascultare, a dovedit că natura omenească unită cu natura divină poate să împlinească fiecare dintre poruncile lui Dumnezeu.” (*Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2004, p. 235)

„Domnul Hristos mărturisise despre Sine înainte să vină pe pământ: 'Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule, și Legea Ta este în fundul inimii mele' (Psalmi 40,8). Și chiar înainte de a Se înălța iarăși la cer, El a declarat: 'Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui' (Ioan 15,10). Sfânta Scriptură ne spune: 'Și prin aceasta știm că îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui.' Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus' (1 Ioan 2,3-6). 'Fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a dat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui' (1 Petru 2,21).” (*Calea către Hristos*, ed. 1999, p. 55)

Rezultate mărețe

„Ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu constituie viața noastră, fericirea noastră.” (MS. 64, 1899). „Adevărata fericire în viața aceasta și în cea viitoare depinde de ascultarea de un 'așa zice Domnul'.” (*Îndrumarea copilului*, ed. 2007, p. 54) Prin ascultare de adevăr, ne curățăm sufletele de orice nelegiuire. (Vezi 1 Petru 1,22.)

O bună înțelegere a lucrurilor spirituale

„Regula de aur pentru înțelegerea lucrurilor spirituale nu este intelectul, ci ascultarea. Dacă un om dorește cunoașterea științifică, se lasă condus de curiozitatea intelectuală, dar, dacă dorește o înțelegere adâncă a învățăturilor lui Isus Hristos, poate să ajungă la ea numai prin ascultare... Întunericul intelectual vine prin neștiință, întunericul spiritual vine din cauză că există ceva ce nu intenționează să ascult. Nimănui nu îi este adresat vreodată un cuvânt de către Dumnezeu fără a fi pus imediat la încercare cu privire la acel cuvânt... Luați seama la lucrurile pe care evitați să le împliniți și veți ști de ce nu înaintați din punct de vedere spiritual.” (Herbert O. Douglass, *Mesagerul Domnului*, vol. 2, p. 394)

O reală împlinire a ceea ce Domnul a dorit să fie poporul Său

„Ascultarea de Legea lui Dumnezeu i-ar fi dus la o uimitoare prosperitate în comparație cu națiunile pământului. El, care putea să le dea înțelepciune și iscusință în toate lucrările dificile, putea fi, în continuare, Învățătorul lor și putea să-i înobileze, să-i înalțe prin ascultarea de Legea Sa. Dacă rămăneau ascultători, ei ar fi fost ocrotiți de bolile ce bântuiau printre celelalte națiuni și ar fi fost binecuvântați cu o deosebită vigoare intelectuală. Slava lui Dumnezeu, maiestatea și puterea Sa, aveau să fie descoperite în întreaga lor prosperitate. Ei aveau să fie o împărăție de preoți și conducători. Dumnezeu le-a dat tot ceea ce le era necesar pentru a ajunge națiunea cea mai mare de pe pământ.” (*Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1995, p. 193)

Iar făgăduințele iubirii divine – făgăduințe nespuse de mari și scumpe pentru această viață și pentru cea viitoare, care sunt date sub condiția ascultării – vor putea fi partea noastră prin trăirea nu în firea pământescă, ci prin Domnul nostru, care ne-a spus: „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți!” (Ioan 13,17)

„Să iubești mila!”

Casa de la Largu - în proiect de refacere

Curierul Adventist: În toamna anului 2008, ați încheiat cu succes o acțiune socială ce a cuprins seminare medicale și seminare educative pentru copii. Am aflat că ați construit două case și ați amenajat alte două. Cum a început totul?

Tănase Vadic: În luna mai 2008, am programat o expoziție de sănătate în orașul Măcin (TL) în colaborare cu Primăria. Am primit sala de cultură pentru activitățile educative pentru copii și, la solicitarea noastră, ni s-au recomandat 5 familii sărmene care aveau nevoie de ajutor în diverse forme.

Cu evangheliștii laici și personalul calificat de la ASEF, am demarat un proiect stabilit pentru o săptămână de activitate. Participarea amplă la programele noastre ne-a atras atenția asupra nevoii stringente de ajutorare a acestor oameni. Paralel cu acțiunile medicale am făcut curățenie în casele în care locuiau oamenii bătrâni și bolnavi; unele camere erau nezugrăvite de peste 20 de ani. Am înlocuit garduri care erau prăbușite și am schimbat porți. Am revenit acolo și toamna.

Încântat și foarte mulțumit, domnul primar ne-a făcut „oferta” a două familii aflate într-o stare de urgență: O familie are 4 copii, între 1 și 10 ani, toți locuind într-o cameră cu dimensiunea de 2,7/3,5m; acolo erau și baia, și bucătăria, și dormitorul, și camera de studiu a doi dintre copii. Cealaltă familie are 10 copii și locuiesc în două camere.

Vadic Tănase este directorul Departamentului Școala de Sabat și Activități laice din cadrul Conferinței Muntenia.

C.A.: Cum aveau loc toți?

T.V.: Este greu de spus. Casa în care locuia această [a doua] familie era acoperită cu o folie spartă. Am planificat cu evangheliștii laici o intervenție specială pentru toamnă. Nici nu voiam să-mi imaginez cum vor intra acești copii în iarnă.

Am fost conștient de faptul că a realiza acest proiect înseamnă o cheltuială foarte mare, un efort financiar și fizic susținut.

C.A.: Ați avut promisiunea unei susțineri financiare?

T.V.: Când am planificat începerea acțiunii, nu aveam niciun ban. Totuși am stabilit data de 21 septembrie. Am plănuțit cu evangheliștii laici, l-am rugat pe fr. Savu Isvoraș, evanghelistul laic din Măcin, să pregătească terenul, iar o grupă de frați și surori ne-a susținut în rugăciune. Vremea era prognozată ca fiind constant ploioasă, cu grindină, chiar și descărcări electrice. Toate elementele păreau descurajatoare.

C.A.: Cum ați rezolvat totuși?

T.V.: Am fost și sunt încă foarte conștient de faptul că totul îi aparține lui Dumnezeu. „Dacă tot pământul este al Lui” înseamnă că și banii îi aparțin Lui, iar peste vreme El este Suveran.

Am prezentat proiectul comunităților Brăila, Cazasu, Betel – Buzău și oamenii au fost sensibilizați de nevoia acestei lucrări. Am vorbit cu niște prieteni „binecuvântați de Domnul” și i-am implicat în mod direct în proiect. Apoi, minunea s-a întâmplat.

C.A.: Mai sunt minuni și astăzi?

T.V.: Dumnezeu a rămas același, doar nouă ne este teamă să-L lăsăm să lucreze cu noi și pentru noi.

Duminică, 21 septembrie, am început construcția unei case, puțin aproape de prânz și până seara zidurile au fost înălțate, iar joi, la ora 5 după-amiază, casa celor 4 copii, formată din două camere mari, a fost acoperită cu tablă, izolată cu polistiren pe exterior, tencuită, dușumeaua și podul așezate.

C.A.: Ploile nu v-au oprit?

T.V.: În toate aceste zile nu a căzut un strop de ploaie, ba mai mult, au fost zile atât de frumoase, încât s-a lucrat în tricou.

C.A.: Casa cu 10 copii cum ați rezolvat-o?

T.V.: În aceeași săptămână, în paralel, doi frați din comunitatea Oancea (BR) au pus tablă pe acoperișul acelei case. Dimineața următoare, mama celor 10 copii, cu lacrimi curgând pe obraji, mi-a spus: „A fost prima noapte când am dormit fără grija că va ploua.”

C.A.: De ce îi era așa teamă de ploaie?

T.V.: Primejdia consta în faptul că, la acea casă, podul era făcut din pământ, gros de 40-50 cm și, dacă ar fi plouat, pământul acela s-ar fi îmbibat

Casa de la Măcin - așa este acum

Casa de la Măcin unde locuia o familie cu 4 copii

© altă casă din Vernești renovată

Casa de la Vernești

cu apă și casa s-ar fi dărâmat peste ei. Aici am continuat amenajările, tencuind pereții exteriori și interiori, plafonând cu rigips camerele, montând dușumeaua și zugrăvind pereții.

C.A.: Cât v-a costat manopera?

T.V.: Toată manopera a fost a evangheliștilor laici.

C.A.: Vorbeați de patru case, dar celelalte două?

T.V.: Când am finalizat activitatea la Măcin, un evanghelist laic, ce lucrează într-o zonă albă, mi-a zis: „Nu vreți să vedeți o casă în satul în care eu lucrez?” Am mers la Bentu (BZ) și am văzut un fel de încăpere având ca acoperiș diverse materiale, carton, cărămizi, sârme, placaj, geamuri. Acolo locuia o familie cu 3 copii. Casa nu avea curent electric și era închiriată. Această familie turnase temelia pentru o casă cu două camere și un hol, dar bolțarii erau insuficienți, iar banii pentru manoperă lipseau.

Am prezentat cazul acesta comunității Betel – Buzău și am discutat în particular cu 2 prieteni, cu care am mers

la fața locului, și le-am arătat situația disperată. Ei s-au sfătuit și s-au hotărât să cumpere materialele necesare construirii unei case noi. Împreună cu evangheliștii laici am început lucrarea și în următoarea săptămână casa a fost acoperită. Prim-diaconeasa din comunitate a avut grijă ca muncitorii să nu ducă lipsă de hrană și, în felul acesta, lucrarea a continuat.

C.A.: Cealaltă casă unde a fost făcută?

T.V.: Toate parcă s-au ținut lanț.

Când eram aproape de finalul casei de la Bentu, prim-prezbitul din comunitatea Betel – Buzău m-a invitat să văd o casă la Vernești. Aici, 7 copii cu părinții lor locuiau într-o casă insalubră, foarte greu de descris. Familia a fost ajutată de frații din comunitățile Căldărușanca și Pitulicea. Aceștia le-au zidit casa și noi am amenajat-o.

Un lucru interesant – familia aceasta nu știa cine sunt cei care lucrau, pentru că mereu veneau alții, iar cei care reveneau rămâneau surprinși că în lipsa lor lucrurile au avansat. „Cine a mai lucrat aici?” întrebau ei, iar omul spunea: „Nu știu! Niște oameni.”

C.A.: Le-ați făcut case, dar cu ce le-au mobilat?

T.V.: Frații au fost foarte receptivi și au ajutat cu mult peste necesarul acelor familii. Au adus covoare, șifoniere, mobilier, mașini de spălat și alte bunuri. Un domn în vârstă ne-a spus că are bani strănși pentru „zile negre”, dar că vrea să-i dea pentru a cumpăra aragaze, frigider și aspiratoare familiilor cuprinse în acest proiect.

C.A.: Cu ce se încălzesc acele familii?

T.V.: Am colaborat cu ADRA, care le-a dat teracotă pentru patru sobe noi, care au fost făcute de voluntari. Un coleg pastor a lucrat o sobă împreună cu tatăl său, neadventist, pe care l-a adus din Moldova. Acum toate sunt la locul lor și în ordine.

C.A.: La casele noi, familiile ortodoxe doresc să li se facă o slujbă religioasă. V-au invitat?

T.V.: La Bentu, preotul ortodox a fost deranjat de activitatea noastră și le-a sfătuit pe rudele acelei familii să ne alunge, însă rudele i-au pus o întrebare: „Dacă nu-i mai primim pe adventiști, le faceți dumneavoastră casa, părinte?” Fără să răspundă, preotul a plecat în grabă, amenințând că nu va „sfinti” casa. Când a auzit că noi suntem dispuși să facem o slujbă de binecuvântare a casei gratuit, a revenit asupra deciziei de a „sfinti” casa,

Casa de la Bentu - inițial

Casa de la Bentu după finisare

iar noi am respectat dorința familiei.

C.A.: Care este relația cu preotul acum?

T.V.: Evanghelistul laic din acea zonă albă s-a oferit să ajute fiecare familie din sat cu câte ceva, el fiind de meserie tâmplar. Luând casele la rând, a ajuns și la preot. Acesta, auzind ce făcuse mai înainte și surprins de dorința „pocăitului” de a-l ajuta, și-a schimbat atitudinea și s-a oferit să colaboreze pentru a-i ajuta pe „necăjiții” din sat.

C.A.: Care sunt rezultatele acestor acțiuni?

T.V.: În urma acestor activități, atât eu, cât și colaboratorii mei, am descoperit că Dumnezeu avea acest plan mai înainte.

C.A.: Cum ați aflat?

T.V.: Mi-am dat seama din faptul că Domnul avea totul pregătit pentru acest plan, oameni nevoiași, banii disponibili și oameni binevoitori, timpul frumos și oameni pricepuți și dornici să lucreze.

C.A.: Pe termen lung, cum va ajuta această lucrare zonele albe?

T.V.: Eu cred că toată viața lor, copiii și părinții acestor 4 familii își vor aminti că adventiștii i-au ajutat într-un

mod special, iar când va veni marea strigare, Duhul Sfânt le va aduce aminte de adevărul împlinit al Scripturii în viața lor, de Evanghelia practică, după modelul Mântuitorului. Apoi, rudele acestor oameni și vecinii lor, chiar dacă nu vor, nu pot să nu citească și să nu recunoască Evanghelia scrisă pe casele acelea, Evanghelie citită de toți. Oamenii care lucrează în Primărie și vânzătorii din magazine știu cine suntem și ne fac reclamă ca Biserica Adventistă.

Adventistă.

C.A.: Acestea sunt pentru mai târziu, dar acum se întrevăd astfel de rezultate?

T.V.: Da. Noi nu ne-am dus ca adventiști, ci ei ne-au recunoscut și ne-au identificat ca fiind altfel de oameni, diferiți de ceilalți. Familiile de la Măcin urmăresc SperanțaTV și, împreună cu evanghelistul laic, au început să studieze Scriptura în familie. Tatăl celor 4 copii vine la adunare și chiar a dorit să vadă cum se desfășoară un botez în Biserica Adventistă. Unii dintre copii vin la grupa adventistă și la cluburile organizate pentru ei de ASEF.

Chiar și la cei cu care am colaborat, viziunea cu privire la lucrarea Domnului s-a îmbunătățit și acest lucru ne-a apropiat pe toți mai mult de Domnul Isus. Este un lucru pe care l-am închinat lui Dumnezeu de la început.

Să construiești din temelie 2 case și să amenajezi alte 2, într-un timp record, cu posibilitățile noastre de atunci, este un har în care trebuie să recunoști iubirea lui Dumnezeu. Dacă ar fi să numesc acest proiect, i-aș spune: „4 case în 40 de zile.”

C.A.: Acestea au fost, dar pentru anul acesta ce perspective sunt?

T.V.: Așteptăm cu răbdare trecerea iernii și, când iarba va încolți, știm că Domnul va fi cu noi și vom relua proiectele de ajutorare a celor sărmani. Deja avem 3 case care sperăm că vor „supraviețui” până în primăvară, când le vom înlocui.

C.A.: În final, un mesaj, o experiență?

T.V.: Eu cred că Dumnezeu ne dă daruri nu doar pentru noi, ci și pentru alții, trimite bani, prin noi, pentru cei săraci. Dacă vom înțelege lucrul acesta, binecuvântarea lui Dumnezeu se va revărsa deplin asupra noastră, iar criza nu va fi decât mijlocul prin care Dumnezeu va ieși în evidență prin bogăția Sa.

Am prezentat într-o comunitate proiectul acesta, iar comitetul și pastorul au planificat o colectă pentru Sabat după-amiază. I-am spus comunității că Domnul le-a dat bani membrilor și pentru alții și am văzut în sală priviri întrebătoare, neînțelegând sensul. După-amiază, un frate mi-a spus: „Mergeam acasă după serviciul divin de la prânz și-mi făceam planul cât să aduc la colecta de după-amiază; era a doua parte a lunii și trebuia să-mi cumpăr medicamentele și să plătesc întreținerea, și ceea ce îmi rămânea era foarte puțin. Deodată, privirea mi-a fost atrasă în jos, pe trotuar, de o hârtie colorată. Era o culoare interesantă și parcă îmi era cunoscută forma. M-am aplecat spre ea și am văzut că era o bancnotă de 50 de lei (500.000 lei vechi). Primul gând a fost că am cu ce să plătesc întreținerea și medicamentele, dar mi-am amintit de ceea ce dumnezevoastră spuneți: 'Domnul trimite prin voi bani pentru alții.' De aceea m-am hotărât să dau toată suma celor săraci.”

Cu siguranță au fost și alte experiențe pe care le vom cunoaște în cer, dar câte o fi pregătit Domnul pentru anul acesta? Cine vrea să le trăiască poate să se implice în programul nostru.

„Până când nu veți fi ca niște copilași...”

Nu știu alții cum sunt, dar eu...”, când mă gândesc la copilăria mea, mă cuprinde dorul de casă... Când mă gândesc la mirosul cozonacilor din prag de iarnă, la clopoțelul care anunța venirea pauzei în școală, la cărțile cu povești și la multe alte lucruri, e imposibil să nu-mi amintesc ce bucurie simțeam când se apropia vacanța. Mă bucura orice vacanță, dar în mod special vacanța de iarnă, pentru că era plină de surprize, chiar și excursii. Excursiile erau bucuria mea cea mai mare. Cu entuziasmul meu copilăresc, mă pregăteam foarte atent pentru plecare.

Au trecut anii, am crescut și mi-am dat seama că Cineva mi-a cumpărat un bilet pentru o călătorie de neuitat. Cineva mi-a promis o excursie pentru care merită să mă pregătesc mai mult ca oricând. Pe spatele biletului cu destinația Noul Ierusalim, sunt inscripționate următoarele cuvinte: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În Casa Tatălui Meu sunt multe locașuri; dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus... Eu Mă duc să vă pregătesc un loc și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.” (Ioan 14,1-3)

Copil fiind, iubeam dimineața plecării. Mă trezeam foarte devreme și aveam grijă să-mi pregătesc cele mai frumoase ghetete. Întrucât bagajul îl terminasem de mult, abia așteptam să se deschidă ușa casei și să pășesc, cu ghetetele mele călduroase, pe zăpada care scârțâia sub picioare. Îmi plăcea să-mi duc bagajul singură până la poartă, deși era greu. Știam că acolo mă

aștepta tata, lângă mașina pregătită de plecare. Chiar și aerul era altfel în dimineața plecării...

„Când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc...” (1 Cor. 13,11). Acum privesc biletul pentru Noul Ierusalim și îmi dau seama că nu mai aștept plecarea cu atâta emoție și nerăbdare ca atunci când eram copil. De ce? Am căutat să aflu cât mai multe informații despre destinația aceasta și am descoperit că ar fi cel mai frumos loc pe care ar putea un om să și-l dorească. I-am întrebat pe mulți despre Noul Ierusalim, și lucrurile s-au complicat. Se pare că data plecării nu e sigură, iar pe bilet sunt trecute niște condiții..., așa mi s-a spus... Oare așa să fie?

Îmi pun ochelarii copilăriei, privesc din nou biletul și îmi dau seama că pregătirea nu e deloc așa complicată cum pare. E chiar simplă. Dar oamenii mari, trăind în mijlocul acestei lumi atât de aglomerate, par să se piardă în lucruri simple, pentru că ei le văd ca fiind complicate.

O maximă spune așa: „Niciun lucru foarte bun nu poate fi așa fără entuziasm.” Am nevoie de entuziasmul meu copilăresc și știu că doar acea fărâmə de emoție sinceră din sufletul meu de copil mă va ajuta să înțeleg așteptarea. Chiar Mântuitorul spune: „Până când nu veți fi ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor...”

Iarna acestei lumi a sosit! Vacanța e aproape, așa că m-am hotărât! Îmi voi pregăti ghetetele, voi deschide ușa inimii mele spre cele mai înalte orizonturi și voi păși pe zăpada ce mai scârțâie încă sub picioare în această lume grăbită... Mă voi duce spre poartă cu biletul în buzunar, având destinația Noul Ierusalim. Și..., la fel ca un copil, Îl aștept pe Tata!

Claudia Budur este elevă la Liceul Teologic Adventist, București

Anul trecut, în luna iulie, în timp ce predicam în Alberta, Canada, am amintit în treacăt de ateul britanic Richard Dawkins, dar nu m-am oprit asupra lui decât zece secunde. După serviciul divin, neașteptând ca remarca mea să aibă vreun ecou în auditoriu, am fost surprins când o tânără mi-a cerut să stăm de vorbă despre remarcile pe care le-am făcut în predică.

– Am un coleg de serviciu, mi-a spus ea, un prieten de-al meu, care citește cărțile lui Dawkins și este foarte captivat. Cunoașteți pe cineva care l-a contrazis – vreo carte pe care să i-o recomand colegului meu?

– Alister McGrath, i-am spus, iar ea și-a notat numele.

Numele cărții lui este *The Dawkins Delusion?* [*Iluzia lui Dawkins?*] (iar subtitlul, pe care atunci nu am reușit să mi-l amintesc, este: *Fundamentalismul ateu și negarea Divinității*¹). McGrath, un fost ateu convertit la creștinism, a obținut un doctorat în biofizică moleculară la Oxford, iar cartea lui reprezintă o replică bine formulată la concepția lui Dawkins. Articolul de față tratează răspunsul dat de McGrath lui Dawkins, în care am intercalat comentariile mele de om laic. Ideea de început pentru acest articol mi-a venit când l-am auzit pe McGrath oferindu-i lui Dawkins un contraargument puternic la o conferință desfășurată la Cambridge, Anglia, în aprilie 2007.

Deci, ce susține Dawkins?

Roy Adams este redactor-asistent al revistei *Adventist Review*.

Împroșcând venin

Titlul cărții lui Dawkins, *The God Delusion* [*Iluzia lui Dumnezeu*], vorbește de la sine – nu mai are nevoie de niciun subtitlu.² Chiar de la început – din prefață – el dă cărțile pe față: „Dacă această carte va acționa așa cum intenționez”, spune el, „cititorii religioși care o vor deschide vor deveni ateii când o vor termina.” (R. Dawkins, *The God Delusion*, p. 28)

Previțiunea aceasta îndrăzneată parcă ne dă fiori. *Peste ce fel de material antireligios am dat?* Dar apoi, de parcă s-ar pregăti să dea o lovitură aproape decisivă, Dawkins aruncă (în mod ironic) o provocare: „Desigur”, spune el, „capetele credincioase care au convingeri puternice sunt

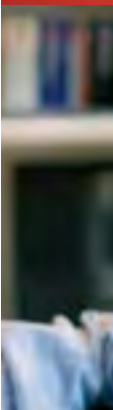
Ateii sar la jugu

RICHARD DAWKINS

iar oamenii

Iară,

ALISTER MCGRATH

imune la argumente, capacitatea lor de rezistență fiind întărită de-a lungul anilor de îndoctrinarea la care au fost supuse în copilărie.” (*Idem*, p. 28)

Trecând la subiect, în capitolul 2, acest om de știință și profesor universitar de la Oxford atacă imediat ținta lui principală: „Dumnezeu din Vechiul Testament”, spune el, „este fără dubiu cel mai neplăcut personaj din toată literatura [cuvintele sunt încărcate de sens]: este gelos și se laudă cu asta, o ființă posesivă, meschină, nedreaptă și neiertătoare; un exterminator etnic răzbuțător și setos de sânge; un tiran misogin, homofob, rasist, pruncucigaș, vinovat de genocid și fratricid, odios, megaloman, sadomasochist, răuvoitor și capricios.” (*Idem*, p. 51)

În opinia lui Dawkins, majoritatea problemelor lumii apar din faptul că îl urmăim fără discernământ pe acest dumnezeu și pe alți dumnezei capricioși – roade ale imaginației oamenilor. De aceea, împreună cu John Lennon, din renumita formație Beatles, el îndrăznește să viseze la „o lume în care să nu existe nicio religie”. O lume „fără teroriști sinucigași, fără atentate de tipul celui din 11 septembrie... , fără cruciade, fără vânători de vrăjitoare... , fără războaie israeliano-palestiniene, fără masacrarea sârbilor/croaților/musulmanilor, fără persecutarea evreilor ca ‘ucigași ai lui Hristos’... , fără televangheliști îmbrăcați în costume lucioase și cu părul vâlvoi, care golesc buzunarele credulilor.” (*Idem*, p. 23, 24) (El consideră că este potrivit să ignore masacrele a milioane de persoane săvârșite de atei ca Adolf Hitler și Iosif Stalin.)

Oamenii inteligenți – și mai ales

oamenii de știință – nu au nimic de-a face cu religia! „Marii oameni de știință care mărturisesc a fi religioși”, spune el, „sunt foarte rari și sunt ținta șicanelor din partea colegilor lor din lumea academică.” (*Idem*, p. 125) Într-o ocazie, el l-a întrebat pe Jim Watson, „geniul fondator al Proiectului Genomului Uman”, „dacă știe mulți oameni de știință religioși contemporani”. Watson a replicat: „În principiu, niciunul.” (*Idem*, p. 125)

Ca răspuns la această afirmație, McGrath a notat că exact în anul publicării cărții *The God Delusion* (2006): „Owen Gingerich, un ilustru astronom de la Harvard, a dat publicității cartea *God's Universe [Universul lui Dumnezeu]*, declarând că ‘Universul a fost creat în mod intenționat și cu un scop și că această convingere nu îngreădește demersul științific’. Francis Collins a publicat volumul *Language of God [Limba lui Dumnezeu]*, în care argumentează că minunea și ordinea naturii arată spre un Dumnezeu Creator, în mare parte în consonanță cu concepția tradițională creștină... [Iar] cosmologul Paul Davies a publicat cartea *Goldilocks Enigma [Enigma din povestea Goldilocks și cei trei ursuleți]*, argumentând existența ‘sincronizării’ din Univers.” (A. McGrath, *Dawkins' Delusion*, p. 42)

„Ca o subliniere a scopului cărții *The God Delusion*”, spune McGrath, este ideea că „ateismul este singura opțiune pentru omul serios, progresist și care gândește.” Experiența religioasă este „asociată cu activitatea patologică a creierului”. (*Idem*, p. 33, 66) Evanghelia, după spusele lui Dawkins, este ficțiune.

Este o adevărată epidemie anti-Dumnezeu, care în mare parte se datorează filozofiei pseudoștiințifice... Totuși, în calitate de oameni liber-cugetători, cred că avem dreptul să nu ne plecăm înaintea fundamentalismului ateist, exact la fel de intolerant ca și adversarii lui religioși.

religioși ripostează

(Dawkins, p. 123) Și, ca și cum ar apela la generația următoare încă indecisă, Dawkins oferă ceva similar cu o asigurare spirituală: „Este posibil să fii ateu și să fii în același timp fericit, echilibrat, moral și împlinit din punct de vedere intelectual.” (Dawkins, p. 23)

Dawkins face un efort conștient și calculat – o „luptă eroică împotriva religiei”, după cum o numește McGrath. (McGrath, p. 51) Dawkins consideră că știința și religia sunt „înțeleștate într-o luptă pe viață și pe moarte. Numai una poate ieși victorioasă – și aceea trebuie să fie știința”. (Idem, p. 46) Obiectivul lui este „distrugerea intelectuală și culturală a religiei”. (Idem, p. 24) El se aruncă asupra creștinismului ca să-l ucidă – să-l elimine – o dată pentru totdeauna. Și sare la vena jugulară.

Călcâiul lui Ahile al teoriei lui Dawkins

The God Delusion nu este o carte subțire, iar cele 420 de pagini ale ei conțin o sumedenie de afirmații și acuzații, făcând imposibil un răspuns detaliat. Ținând cont de acest fapt, vreau să vă atrag atenția asupra a ceea ce eu consider că reprezintă călcâiul lui Ahile al teoriei lui Dawkins.

Într-un rezumat în șase puncte al capitolului „De ce sunt aproape sigur că nu există niciun Dumnezeu”³ (capitolul fundamental al cărții, după părerea mea), primul punct prezentat de Dawkins înfățișează, probabil, problema centrală a cărții: „De-a lungul secolelor, una dintre cele mai mari provocări pentru intelectul uman”, spune el, „a constituit-o explicarea modului în care vine la existență designul complex și improbabil al Universului.”⁴ Problema aici este modul în care abordează Dawkins această provocare fundamentală.

În această privință, el dezbate două argumente creaționiste: (1) argumentul *improbabilității* și (2) argumentul *complexității ireductibile*.

1. Improbabilitatea

În termeni simpli, argumentul improbabilității sugerează că, pornind de la complexitatea ființei noastre și a lucrurilor din jurul nostru, ajungem la concluzia că trebuie să existe o ființă inteligentă superioară în spatele lor. Sau, ca să parafrazez chiar cuvintele lui Dawkins (care îl citează pe Fred Hoyle): probabilitatea ca viața pe pământ să fi apărut de la sine este echivalentă cu „posibilitatea ca un uragan, în trecerea lui

prin magazia de fier vechi, să reușească să asambleze un Boeing 747.” (Dawkins, p. 137, 138) Însă, oricât de convingătoare ni s-ar părea, spune Dawkins, astfel de argumente sunt concepute numai de cei care nu știu nimic despre procesul de selecție naturală. (Idem, p. 138)

Citându-l pe Daniel Dennett, „filozoful cu o bună cunoaștere științifică”, Dawkins argumentează că nu este nevoie de „un lucru nemaipomenit de mare și de deștept ca să facă un lucru mai mic”. Un neinițiat ar încerca să susțină designul inteligent sugerând că „nu vei întâlni niciodată o potcoavă care să facă un potcovar” sau „un urciore care să facă un olar”. Însă, spune Dawkins cu convingere: „*Descoperirea lui Darwin cu privire la un proces operabil care realizează tocmai acest lucru contraintuitiv este ceea ce face atât de revoluționară contribuția lui la gândirea umană.*”⁵ Incredibil!

Ceea ce susțin aici Darwin, Dennet și Dawkins este că, oricât de contraintuitiv ar părea, potcoavele fac într-adevăr potcovari. Un gând extraordinar, într-adevăr!

Și cum are loc aceasta? Nu la voia întâmplării (Dawkins urăște acest cuvânt), ci prin *selecția naturală* (vezi Dawkins, p. 145). „Selecția naturală”, spune el, „este cea dintâi macara a tuturor tipurilor. Ea a ridicat viața de la simplitatea ei primitivă la înălțimile ameștoare ale complexității, frumuseții și designului aparent care ne uluiește azi.” (Idem, p. 99)

Concluzia argumentării lui este aceea că, din moment ce selecția naturală este răspunzătoare pentru tot ce vedem în jurul nostru, „Dumnezeu... este o iluzie”. (Idem, p. 52) Logica aceasta pune mintea în încurcătură și îi îndeamnă pe oameni să abandoneze judecata sănătoasă.

2. Complexitatea ireductibilă

Popularizat de Michael J. Behe în cartea *Darwin's Black Box* [Cutia neagră a lui Darwin], argumentul complexității ireductibile sugerează că formele de viață pe care le cunoaștem azi – chiar și cele mai simple – sunt alcătuite din elemente intercalate și interdependente, prea complexe ca să fi evoluat una câte una la întâmplare sau prin selecția naturală. În această privință, Darwin însuși a indicat că ochiul pune o problemă deosebit de dificilă, iar Dawkins repetă în cartea lui cuvintele maestrului. Darwin a spus: „Presupunerea că ochiul, cu toate mecanismele lui inimitabile de a ajusta punctul de focalizare la diferite distanțe,

de a regla cantitatea de lumină primită și de a corecta aberațiile sferice și cromatice, ar fi apărut prin selecția naturală, pare, o mărturisesc nestingherit, absurdă în cel mai înalt grad.” (Idem, p. 148, 149)

Aceasta este o observație extrem de concludentă. Însă Darwin (cărui a se alătură și Dawkins) știe cum să o ocolească. Potrivit lui Dawkins, afirmația lui Darwin nu era altceva decât o „figură retorică” prin care el intenționa să și-i apropie mai mult pe adversarii lui, ca să îi poată lovi cu mai multă putere. Iar această lovitură, spune Dawkins, „a fost explicația dată cu ușurință de Darwin legată de modul treptat în care a evoluat ochiul”. (Idem, p. 149)

Modul în care însuși Dawkins a explicat această evoluție este acela de a recurge la o parabolă utilizată într-o carte publicată anterior, *Climbing Mount Improbable* [Escaladarea Muntelui Improbabilității]. El își imaginează un munte cu un versant abrupt și stâncos, „imposibil de escaladat”. Însă „pe versantul celălalt se află o pantă ușor de urcat, care duce până în vârf”. „În vârf”, își imaginează el în continuare, „se află un mecanism complex, ca de exemplu ochiul”. Susținătorii designului inteligent ar sugera că acest obiect complex „ar putea să se asambleze singur în mod spontan”, însă aceasta este o „idee absurdă”, argumentează el; fiindcă e ca și cum „am sări de la poalele muntelui în vârful lui dintr-o singură încercare”. (Idem, p. 147)⁶

Evoluția realizează acest obiectiv în mod adecvat, spune el. Ea „merge pe partea cealaltă a muntelui și se cațără până în vârf pe panta ușor de urcat – simplu!”

Așadar, tabloul lui Dawkins înfățișează o cantitate mare de materie primordială (de parcă am ști de unde ar fi apărut ea!) escaladând încet „Muntele Improbabilității”, fiecare element în parte ajungând, la un moment dat, la starea de complexitate maximă și apoi, unindu-se, într-un fel sau altul, cu celelalte elemente complexe pentru a alcătui o entitate distinctă, vie și funcțională.

Impresionat probabil el însuși de această imagine fantastică, Dawkins spune că „dacă ar putea fi demonstrată corespunzător, complexitatea cu adevărat ireductibilă ar desființa teoria lui Darwin”.⁷ Dar complexitatea ireductibilă nu are nevoie de nicio demonstrație; aceasta este realitatea. Și este dificil de înțeles motivul pentru care cineva

ar substitui afirmația biblică simplă și solemnă, „La început, Dumnezeu a făcut...” (Gen 1,1), cu speculația irațională a lui Dawkins.

Unde vreau să ajung

Perioada contemporană a cunoscut o mulțime de atacuri împotriva lui Dumnezeu, a Bibliei și a tot ce ține de religie – în lucrări precum *Breaking the Spell [Ruperea vrăjii]* (2006), de D. C. Bennett, *Atheist Universe [Univers ateist]* (2006), de D. Mills, și *God Is Not Great [Dumnezeu nu este mare]* (2007), de Christopher Hitchens. La începutul lunii noiembrie, în timp ce mergeam cu autobuzul în Chicago, am intrat în discuție cu un coleg împreună cu care participasem la o conferință și care, înainte de a ne despărți, mi-a dat un fluturaș în care se făcea reclamă la o carte scrisă de un anume Bob Avakian, intitulată *Away With All Gods! [Gata cu toți dumnezeii!]*

Este o adevărată epidemie anti-Dumnezeu, care în mare parte se datorează filozofiei pseudoștiințifice. Ar fi simplu să plecăm cu coada între picioare ca niște câini speriați. În definitiv, cei mai mulți dintre noi (ca și mine, de altfel) nu suntem oameni de știință și, dacă sunteți ca mine, ezitam să intrăm nepoțiți în cercul comunității științifice. Totuși, în calitate de oameni liber-cugetători, cred că avem dreptul să nu ne plecăm înaintea fundamentalismului ateist, exact la fel de intolerant ca și adversarii lui religioși.

Dawkins manifestă acest tip de intoleranță. McGrath, el însuși om de știință, arată că Dawkins oferă „echivalentul ateist al predicilor bine lustruite despre iad, care substituie gândirea atentă, bazată pe fapte, cu retorica exaltată și cu manipularea extrem de selectivă a datelor”. Este o „folosire abuzivă a științelor naturale în interesul fundamentalismului ateist”, spune McGrath (McGrath, p. 11). În urma unor emisiuni realizate de Dawkins la BBC (emisiuni care vor să-l determine pe telespectator să creadă că religia este rădăcina tuturor relelor), McGrath spune: „Un coleg de-al meu, un om de știință ateu, în vârstă, de la Oxford, mi-a spus: ‘Nu ne judeca pe noi, ceilalți, după acest om de nimic, pseudointelectual.’” (*Idem*, p. 51)

Două gânduri de final:

1. Ca și McGrath, nu sunt impresionat de utilizarea selectivă de către

Dawkins a instituțiilor religioase și a oamenilor religioși pentru a-și susține punctul de vedere. „Există... o periferie alienată în orice mișcare”, sugerează McGrath. „[Iar] una dintre trăsăturile distinctive ale polemicii antireligioase a lui Dawkins este aceea de a prezenta patologicul drept normal, periferia drept centru, scursurile drept curentul principal.” (*Idem*, p. 22)

În plus, găsesc mai mult decât deplorabil faptul că, dintre toți oamenii religioși, creștinii i-au oferit lui Dawkins și altor ateii atât de multe motive de atac. Când Dawkins înfierează educația religioasă a copiilor, de exemplu, el poate prezenta ca argument convingător abuzurile flagrante asupra copiilor, comise în cadrul instituțiilor religioase creștine. Rușine nouă!

Ca să dau un alt exemplu, știrile din luna octombrie venite din Londra anunțau că ateii din Marea Britanie adună fonduri pentru lipirea pe autobuze a unor postere în care să anunțe ce cred ei. Acțiunea este programată a se desfășura în luna ianuarie, iar pe bannere se va scrie astfel: „Probabil că nu există niciun Dumnezeu. Acum nu te mai îngrijora și bucură-te de viață!” Richard Dawkins a promis că va oferi o sumă egală cu suma totală strânsă din donații, până în 9.000 de dolari. Din partea anumitor categorii ale publicului britanic s-a înregistrat un răspuns entuziast. „Dați de veste”, a spus vesel un donator, „și aruncați această superstiție absurdă la lada de gunoi a istoriei!”⁸

Ce mi s-a părut cel mai supărător în toate acestea a fost faptul că ideea acestei campanii a apărut ca reacție la anunțurile cu un caracter creștin lipite pe aceleași autobuze, în care se menționa o adresă a unui site pe care cei neconvertiți erau condamnați la o „veșnicie de chin în iad”.⁹ Ce s-ar fi întâmplat dacă persoanele care au afișat acele reclame creștine s-ar fi gândit să rămână fidele Scripturii în privința acestui subiect sensibil?

2. Specialistul în imunologie Peter Medawar, câștigător al premiului Nobel, explică faptul că există întrebări „transcendente”, la care „știința nu poate să răspundă și că niciun progres imaginabil al științei nu o va putea autoriza să ofere un răspuns”. Întrebări de tipul: „Cum a început totul? De ce ne aflăm aici? Care este scopul vieții?”¹⁰

Astfel de întrebări sunt legate de *protologie* și de *escatologie*. Protologia, studiul originilor (cum am ajuns aici etc.), a fost

abordată pe scurt la subîmpărțirea „Călcașul lui Ahile al teoriei lui Dawkins”. Și am analizat puțin încercarea chinuitoare a lui Dawkins de a oferi un răspuns. Aici ne vom referi la escatologia lui sumbră – ceea ce el numește „soarta finală a Universului nostru”. „În funcție de valorile pe care le iau [anumite cifre]”, spune el, „Universul nostru poate avea ca destin expansiunea la infinit sau poate ajunge la o stare de echilibru, sau e posibil ca expansiunea să capete sens invers și să ajungă la comprimare, culminând cu așa numita ‘mare implozie’” (Dawkins, p. 174)

Ce tablou întunecat! Sună chiar mai întunecat dacă folosim cuvintele lui Bertrand Russell, unul dintre filozofii-mentorii ai lui Dawkins. Russell a preconizat că „toată truda de veacuri, tot devotamentul, toată inspirația, toată strălucirea geniului uman sunt sortite pieririi în marea dispariție a sistemului solar.”¹¹

De ce să acceptăm această perspectivă întunecată în locul perspectivei oferite de Biblie? Iat-o aici, în toată eleganța ei, prezentată de văzătorul de pe Patmos:

„Apoi, am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: ‘Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei... El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu vor mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere’... Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: ‘Iată, Eu fac toate lucrurile noi’ și a adăugat: ‘Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.’” (Apoc. 21,1-5)

Aici doream să ajung.

¹Alister E. și Joanna Collicutt McGrath, *The Dawkins Delusion?* (Downers Grove, Ill.: IVP Books, 2007). În pofida faptului că sunt doi autori, toate referințele din acest articol se vor face la Alister McGrath, ca și cum ar fi un singur autor, procedura folosită și de ei înșiși în cartea lor.

²New York and Boston: Houghton Mifflin Company, 2006.

³Vezi Dawkins, p. 188, 189.

⁴Dawkins, p. 188. (sublinierea autorului)

⁵Dawkins, p. 142. (sublinierea autorului)

⁶Ca fapt divers, susținătorii designului inteligent nu sugerează că această complexitate „ar putea să se asambleze de la sine”, cum afirmă Dawkins, ci mai degrabă că o ființă inteligentă este răspunzătoare pentru respectiva asamblare.

⁷Dawkins, p. 151. (sublinierea autorului)

⁸afp.google.com/article/ALeqM5JjPbBelqCvhwmmSPVvqOdUGbSAA.⁹*Ibid.*

¹⁰Citat în McGrath, p. 39. (sublinierea autorului)

¹¹www.users.drew.edu/~jlenz/fmw.html.

Traducere: Loredana Sîrbu
Adventist Review, decembrie 2008

Ascultarea face mai mult decât jertfele

Societatea omenească este răvășită de crize multiple, dintre care unele pot fi considerate semne ale sfârșitului. Tot despre sfârșit scrie și apostolul Pavel în 2 Timotei 3,1.2: „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudaroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, fără evlavie...” etc.

Această descriere a omului zilelor din urmă dezvăluie adevărata cauză a „vremurilor grele”, adică, a crizelor profunde cu care ne confruntăm chiar în timpul nostru. Aparent, ele se datorează unor legi obiective care guvernează societatea umană la un anumit nivel de dezvoltare. Dinamica transformărilor în structurile societății, saltul amețitor al progresului tehnico-științific, rivalitatea culturilor dominante ar fi, printre altele, responsabile pentru crizele majore în care ne aflăm.

În realitate, efectele alarmante de la suprafață își au rădăcinile undeva în adânc, în însăși ființa noastră, în starea morală și spirituală a societății. Nu legile naturii au imprimat istoriei lumii o evoluție din criză în criză spre criza finală, ci noi, oamenii, cu firea noastră păcătoasă. Căci păcatul este, în esența lui, distructiv și autodistructiv.

Apostolul Pavel înșiră în textul citat mai sus un număr de semne ale zilelor din urmă. Ele sunt forme concrete de manifestare a păcatului din inimă. Expresii ale unei stări de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, în fond. Neascultarea de părinți face parte dintre ele. Adică atitudinea rebelă este de o asemenea malignitate, încât atacă însăși celula societății – familia; aidoma cancerului din corp, care, pornind din adâncul celulei, nu se oprește până nu descompune întregul organism.

Deși spiritul de nesupunere s-a manifestat în toate timpurile, de când păcatul a intrat în lume, se pare că în zilele noastre el atinge un grad fără precedent. Neascultarea a devenit filozofia de viață a ultimelor generații, exprimată în așa-numitul etos al obiectivității: ascultarea se decide în funcție de argumente, și nu de autoritate.

Este o criză de autoritate care a dus la o criză profundă

de ascultare. În acest context, pare extrem de actuală preocuparea noastră pentru controversata temă a ascultării. Dacă în lume criza neascultării este un semn al sfârșitului, la copiii lui Dumnezeu ascultarea este o condiție a mântuirii. În rândurile ce urmează, vom căuta să înțelegem aspecte importante ale acestui subiect.

Ce este ascultarea

În limba română, cuvântul „ascultare” are două sensuri:

1. Folosirea auzului pentru perceperea unui sunet sau zgomot al unui mesaj sonor. A se strădui să audă, a fi atent la ceea ce se spune.
2. Atitudinea de supunere față de ordinul, porunca unei autorități, a unui superior; a face întocmai cum vrea cineva, a se conforma voinței cuiva. În funcție de cine ascultăm, atitudinea poate fi bună sau rea.

Deși tema acestui articol are legătură cu cel de-al doilea sens al cuvântului, totuși se cere amintită strânsa corelație între cele două sensuri. Nu pot să mă supun unei autorități neștiute, să mă conformez unui ordin neuzit. Nu pot să iau atitudine față de ceea ce nu cunosc. Îndemnul Bibliei: „Ascultă, Israele, legile și poruncile pe care vi le spun astăzi în auzul vostru” (Deut. 5,1), confirmă acest adevăr pe care dreptatea divină îl ridică la rang de principiu. Înainte de a pretinde ascultare față de poruncile Lui, Dumnezeu vrea să Se asigure că ele au ajuns la cunoștința celor pe care îi vizează. „Cum voi crede în Acela despre care n-am auzit?” pune și apostolul Pavel fireasca întrebare, în Romani 10,14. Iar cuvintele Mântuitorului din Matei 7,24.26 îi are în vedere chiar pe aceia care au ajuns să cunoască adevărul: cine aude și face în opoziție cu cine aude și nu face. Cei care n-au cunoștință, nu intră în discuție în acest context.

Dar apelul stăruitor de a asculta și a auzi ne amintește că receptarea corectă a oricărui mesaj, în special al Celui de Sus, depinde în mod determinant de noi, de măsura în care suntem doritori să facem voia Lui, să-I fim ascultători. „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu...” (Ioan 7,17)

Fără această disponibilitate de a-L asculta, apare paradoxul surzeniei spirituale: „Măcar că văd, nu văd, și măcar că aud, nu aud, nici nu

Lazăr Forrai este pastor pensionar.

înțeleg” (Mat. 13,13). Este starea inimii împietrite: „...Aveți inima împietrită? Aveți ochi și nu vedeți? Aveți urechi și nu auziți?” (Marcu 8,17.18)

În celălalt sens, ascultarea exprimă un raport între două persoane. Prin urmare, este o problemă de o legătură personală – o atitudine în relație cu cineva față de care ne supunem într-o anumită privință. Motivul ascultării poate fi, de la caz la caz, recunoașterea autorității sau a superiorității, teama, interesul de moment, lipsa capacității de a decide pentru sine sau admirația și dragostea, ca să le amintim pe cele mai importante.

De regulă, supunerea nu este câtuși de puțin o tendință naturală a firii; ea nu este agreabilă, mai cu seamă atunci când are loc sub presiune – și de cele mai multe ori așa se întâmplă. Istoria lumii este marcată de neîncetata luptă pentru supremație, atât între state și popoare, cât și între indivizi, în permanent efort de dominare în luptă asiduă pentru întâietate. Acest comportament este tipic pentru orice om nerenăscut. Chiar și „între apostoli s-a iscat o ceartă, ca să știe care dintre ei avea să fie socotit cel mai mare. Isus le-a zis: ‘Împărații neamurilor domnesc peste ele... Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic și cel ce cârmuiește ca cel ce slujește.’” (Luca 22,24-26)

Cel care ne-a dat această învățătură ne-a oferit și cel mai convingător exemplu: „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce” (Fil. 2,8). El, „măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii veșnice.” (Evrei 5,8.9)

Ascultarea și voința umană

Am definit ascultarea ca fiind o atitudine de supunere față de cineva, de conformare cu voința cuiva – în esență, relația dintre două voințe, una dominantă, iar cealaltă supusă. Dar supunerea este o experiență neplăcută, chiar dureroasă pentru noi, căci presupune reprimarea celei mai firești tendințe – înălțarea de sine. Renunțarea la principalul pilon al personalității noastre – voința noastră – prin care, pe lângă inteligență, liberul-arbitru și simțul moral, ne deosebim de animale și semănăm cu Dumnezeu.

Voința este un atribut rezultat din capacitatea omului de a alege, de a

decide. Este o funcție psihică ce este caracterizată prin orientarea conștientă către un scop și prin efortul depus pentru atingerea lui. Limitele voinței sunt cele ale posibilităților obiective sau existența unei voințe opuse cu putere/autoritate mai mare. Efect limitativ are și păcatul, până la paralizarea totală a voinței.

Să amintim câteva cuvinte și despre voința lui Dumnezeu, față de care este foarte important să ascultăm. Voința lui Dumnezeu ne este descoperită și în Sfânta Scriptură sub formă de legi, porunci, orânduiri, învățături etc. De fapt, Legea lui Dumnezeu în Biblie are cinci sensuri. Acestea sunt:

1. Într-un sens foarte larg, întreaga revelație a lui Dumnezeu dată omului, care reflectă voința Lui concretizată în actul creației, în Planul de Mântuire și în guvernarea întregii creații.

2. Într-un sens mai restrâns, toate acele comunicări către om care au un caracter normativ și obligatoriu, cu valabilitate temporară sau veșnică. În această categorie intră „legile lui Moise”, Legea celor Zece Porunci, precum și tot ce are valoare de poruncă în Vechiul și Noul Testament.

3. Un al treilea sens, și mai restrâns, se referă exclusiv la Legea morală. Decalogul scris cu degetul lui Dumnezeu pe tablele de piatră.

4. Restrângând în continuare semnificația expresiei „Legea lui Dumnezeu”, ajungem la cele două porunci care exprimă esența Decalogului: iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de oameni.

5. În sfârșit, cel de-al cincilea sens arată esența supremă a Legii morale, dar și a oricărui gând emanat de Dumnezeu prin revelație: DRAGOSTEA! Este principiul fundamental cu care Dumnezeu Se identifică. Ea înseamnă împlinirea Legii în toate cele cinci sensuri ale ei (Rom. 13,10), o ascultare autentică de voința lui Dumnezeu.

Cele patru relații posibile între voința omului și voința lui Dumnezeu

Nu există decât patru relații posibile între voința omului și voința lui Dumnezeu, exprimate prin Lege. Doar una dintre acestea înseamnă cu adevărat ascultare.

Fără Lege. Fără cunoașterea revelației, fără o cultură biblică minimă (1 Cor. 9,20). Aici intră majoritatea păgânilor din toate zonele lumii. Ei își au propriile

legi de care ascultă sau nu. Despre unii, Cuvântul spune: „Când neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile legii, prin aceasta... își sunt singuri lege și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor” (Rom. 2,14.15). Dar „toți cei ce au păcătuit fără lege vor pieri fără lege”. (Rom. 2,12)

Împotriva Legii. Este o atitudine de neascultare voită și cu bună știință, având cunoștința Legii, dar călcând-o și combătând-o. Pavel le spunea celor din Roma: „Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburări împotriva învățăturii pe care ați primit-o...” (Rom. 16,17)

Sub Lege. Expresia poate fi întâlnită frecvent în cuvântările teologice ale lui Pavel (1 Cor. 9,20). Ea sugerează o relație de supunere și ascultare față de voința lui Dumnezeu, dar, în același timp, și poziția de dominare exterioară a Legii. Voința omului n-a fost câștigată, convinsă fiind, ci învinsă. Se află în postura învinsului, sub forța coercitivă a unei alte voințe. Relația este de supunere formală care ascunde o răzvrătire. Este exact starea propice dezvoltării spiritului fariseic, caracterizat printr-o religiozitate exterioară: „... să fie văzută de oameni”, „ștergând paharul numai pe dinafară”. „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine”, spunea Domnul Isus despre cei de sub Lege. (Mat. 15,8)

Legea în inimă. Este starea ideală de ascultare, când constrângerea se mută în interiorul omului, împlinindu-se făgăduința lui Dumnezeu cu privire la un legământ nou: „Ci iați legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul. Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor și Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu.” (Ier. 31,33)

Apare o armonie desăvârșită între voința omului și voința lui Dumnezeu. Cel reînscut ascultă din dragoste. Trăiește principiile Legii nu sub presiunea unui factor extern, ci ca o lege a propriei ființe. Atât litera, cât și spiritul Legii sunt împlinite cu bucurie. Ascultarea nu este un jug, ci o plăcere. Omul nu se mai simte supus, ci înălțat. Voința lui este mai liberă ca oricând, căci nu întâlnește nicio îngrădire în a face binele pe care Dumnezeu îl dorește făcut. Această relație de ascultare înseamnă deja mântuire prin Isus Hristos, în Dumnezeu.

In ultima vreme, în limbajul nostru cotidian revine, aproape obsesiv, cuvântul *criză*. Mass-media manifestă un interes tot mai mare pentru ceea ce înseamnă pentru societatea noastră criza, această pacoste ce vine peste noi (culmea!!!) dinspre Occident. S-a născut în America și, traversând Europa, se apropie cu pași grăbiți de noi. Unii spun că deja a ajuns, alții pretind că prin luna aprilie își va arăta fața...

Elena Petrescu este lect. univ. drd. la Facultatea de Litere din cadrul Institutului Teologic Adventist de la Cernica.

Dar nu doar jurnaliștii vorbesc despre asta. Exceptând copiii mai mici, despre criză vorbește toată lumea; tineri și bătrâni, experți și amatori, bărbați și femei, teologi și laici etc. Unii analizează, alții comentează, unii se îngrijorează, alții se înspăimântă, unii caută soluții, alții se întreabă nedumeriți: Ce-o mai fi și criza asta?

Așadar, dincolo de toate elementele care ne separă și ne individualizează în plan material, fizic și spiritual, iată că avem acum un punct comun, cel puțin al preocupărilor noastre de zi cu zi. Desigur, este vorba despre criza economică mondială, care a devenit și pentru noi preocupa-

rea numărul unu. Este adevărat că fiecare se îngrijorează în felul lui; unii pentru că dau faliment, alții pentru că li se spulberă visul de avansare, unii pentru că „nu mai merge ca înainte”, alții pentru că „îngheață salariile”, dar cei mai mulți se îngrijorează pentru „pâinea cea de toate zilele”, deși, teoretic, cel puțin creștinii n-ar trebui să fie alarmați pentru că ei au făgăduința că „pâinea și apa nu le vor lipsi niciodată”.

Îngrijorarea unora dintre aceștia mulți vine din experiență – au prins anii grei de foamete, de război etc. Altora le este frică de ceea ce aud și văd că se întâmplă cu semenii lor loviți deja de valul crizei economice. Și unii, și alții pierd din vedere „ajutorul care nu lipsește niciodată în nevoi”.

Am văzut de curând o imagine cutremurătoare: un grup de supraviețuitori ai lagărului de la Auschwitz. Se vedea limpede că acestor oameni le lipsea nu doar libertatea, ci și pâinea!!! Niște schelete vii! Comentariul ce însoțea fotografia menționa că acestor oameni li se dădea să mănânce pâine o dată pe săp-

tămână, dar de cele mai multe ori o dată la două săptămâni. În rest, un fel de fiertură o dată pe zi. Pentru prima dată în viață mi-am dat seama ce înseamnă să-ți lipsească pâinea... Un fior de gheață mi-a scuturat trupul... M-am gândit la mine, la cei dragi, la copii, la Vlăduț, micuțul meu nepot... Mi-am amintit însă de un cântecel pe care Ancuța, fiica mea, îl cânta cu mare drag pe când avea doi-trei anișori. Strofa a doua spunea:

„Griji, primejdii și dureri
Nu ne vor lovi defel
Ajutor în mari nevoi
E oricând Emanuel.”

Mesajul acestui cântecel pentru copii m-a trezit la realitatea adevăratei *crize*. Mă tem că nu criza economică este devastatoare, ci criza spirituală. Când oamenii caută soluții economice, excluzându-L pe Dumnezeu din ecuație, atunci să știți că dezastrul este iminent.

Mă întreb când ne vom da seama că adevărata criză este cea din sufletele noastre! O criză declanșată de apetitul nostru tot mai scăzut pentru *Pâinea* care ne poate hrăni trupul și mintea și care ne face capabili să

Pâinea

noastră
cea
de

toate

ne rânduim cu înțelepciune viața de zi cu zi. Este *Pâinea* care vine direct de la Dumnezeu, Creatorul și Cărmuitorul lumilor, Cel care îngăduie crizele, dar oferă și soluțiile, care nu i-a lipsit de niciun bine pe cei preaiubiți ai Lui.

Istoria poporului Israel confirmă acest lucru. În toate momentele lui de criză, el caută soluția acolo unde a învățat din pruncie: „Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și El I-a izbăvit din necazurile lor. A oprit furtuna [a se citi și criza], a adus liniștea și valurile s-au potolit. Ei s-au bucurat că valurile s-au liniștit, și Domnul i-a dus în limanul dorit” (Ps. 107,28-30). Finalul acestui psalm mi se pare cel mai potrivit îndemn pentru noi, cei care trăim sub amenințarea crizei: „Cine este înțelept să ia seama la aceste lucruri și să fie cu luare-aminte la bunătățile Domnului.” (Ps. 107,43)

Suntem privilegiați toți cei care avem la îndemână Biblia, *Pâinea* pe care Dumnezeu ne-a lăsat-o, ca să nu trăim în lipsă, ca să nu fim tulburați de niciun fel de temeri, fie ele și generate de criza economică. Pentru unii ar putea ca această afirmație să fie puțin deplasată sau exagerată, dar pentru un creștin care prețuiește Cuvântul Domnului, învățătura Lui, și a experimentat în viața de zi cu zi miracolul trăirii prin credință, Biblia rămâne singura hrană îmbelșugată care va asigura nu doar supraviețuirea, ci chiar prosperitatea.

Revenind la fotografia menționată, vă mărturisesc surpriza pe care am avut-o, aflând din comentariu că supraviețuitorii cumplitelui supliciu au fost cei care s-au „alimentat” cu încredere în Dumnezeu. De fapt, știam acest lucru și din mărturiile pe care le-au dat supraviețuitorii închisorilor din România sau ale celor din lagărul Canalului Dunăre-Marea Neagră. Cei mai mulți au supraviețuit având un ideal înalt și multă încredere în Dumnezeu. Unii recitau ore în șir versete biblice și astfel și-au hrănit mintea, salvând-o de „spălare”, de pierderea identității și, în cele din urmă, de moarte.

Cineva ar putea sesiza faptul că oamenii se simt amenințați de o criză economică, și nu de una spirituală. Tocmai aici este secretul. Eu cred că, de fapt, este vorba de o criză spirituală cu foarte multe complicații – și-i las pe teologi să dezbătă și să stabilească dimensiunile ei. Pentru mine, criza spirituală manifestată prin îndepărtarea omului de Dumnezeu este, în realitate, izvorul tuturor celorlalte crize. Tot ce se întâmplă în jurul nostru, relațiile dintre

*Mă întreb când ne vom da seama că adevărata criză este cea din sufletele noastre! O criză declanșată de apetitul nostru tot mai scăzut pentru **Pâinea** care ne poate hrăni trupul și mintea și care ne face capabili să ne rânduim cu înțelepciune viața de zi cu zi.*

oameni, dintre instituții, dintre state etc., îmi arată că această criză anunță un final înfricoșător. E drept că despre ea nu prea se vorbește. Presa nu o are în vizor. Foarte puțini sunt cei care o conștientizează și-i caută soluțiile. Pentru mine însă, ea este o certitudine. De aceea,

cred că numai cei care o vor sesiza la timp vor fi în stare să o depășească.

Interesul tot mai scăzut pentru Biblie îmi susține punctul de vedere. Nu prea am văzut (cu o excepție) reclame pentru promovarea acestei Cărți. Nu prea am văzut librării care să promoveze această Carte. Nu prea am văzut anunțuri în care să se solicite Biblia. N-am auzit de prea multe activități care să aibă la bază cunoștințele biblice, iar la Școala de Sabat suntem ispititi (dacă participăm!) să etalăm mai degrabă cunoștințele noastre filozofice și mai puțin textele biblice. De aceea îi admir pe cei care păstrează vechiul obicei de a învăța pe de rost texte biblice, de aceea îi apreciez și îi respect pe toți cei care s-au angajat să urmeze cu bucurie planul de citire zilnică a Bibliei.

O statistică recentă arată că numărul membrilor bisericilor evanghelice care studiază Biblia este tot mai mic, iar al celor care o citesc zilnic a scăzut și mai mult. În interesul nostru pentru a fi la zi cu informațiile, neglijăm **informația**; în dorința noastră de a face față situațiilor de criză, uităm **ajutorul**; în preocuparea noastră pentru pâinea cea de toate

zilele, sărim peste **micul dejun** și lăsăm pe masă **felia de pâine** pregătită cu grijă și dragoste pentru noi de Dumnezeu.

Vrei să depășești criza economică? Pregătește-te și rezolvă criza spirituală! Aceasta este adevărata soluție! Da, eu cred că cele mai cre-

dibile informații privind strâmtorările, vremurile de criză, le dă Biblia. Da, eu cred că singurul ajutor care ne poate limpezi mintea și ne poate oferi soluții este Biblia. Amintește-ți de criza din Egipt, de după cei șapte ani de belșug! Rezolvarea a fost găsită chiar înainte de declanșarea crizei, de către un om care asculta întru totul de Dumnezeu și care nu s-a rușinat să îi spună faraonului că rezolvările „sunt ale lui Dumnezeu”. Da, eu cred că, dacă ne vom hrăni zilnic din Biblie, *Pâinea* lui Dumnezeu, vom avea hrană din belșug pentru noi și cei dragi ai noștri. Da, eu cred că Biblia este *Pâinea* pentru care trebuie să ne rugăm:

„Dă-ne-o nouă astăzi!”

zilele...

Puterea cuvântului scris

11 aprilie – Proiect național de misiune prin literatură

„După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: 'A căzut, a căzut Babilonul cel mare...'" (Apoc. 18,1.2 p.p.)

David – piatra – Goliat

Poporul Israel este în război cu filistenii. Goliat, uriașul de șase coți, încrezător în sine și arogant, aruncă ocară asupra poporului lui Dumnezeu. Timp de 40 de zile, oastea lui Saul este intimidată și îngrozită de pretențiile acestui păgân. Cine va avea curajul să se lupte cu el? Ce tactică de luptă se poate folosi cu acest războinic puternic cu zale, coif și scut? Dumnezeu avea un plan – o soluție surprinzătoare și inițial desconsiderată de ambele tabere, prin care El urma să-Și arate slava.

Tânărul David, cu zel și curaj sfânt, se angajează în luptă. Merge la pârâu și își alege câteva pietre netede pe care le pune în traistă și în buzunarul hainei. Apoi, cu praștia în mână înaintează spre filistei. Își exprimă cu mare convingere credința în biruința Domnului, apoi ia o piatră din traistă și o lansează cu praștia. „A lovit pe filistei în frunte, și piatra a intrat în fruntea filisteianului, care a căzut cu fața la pământ” (1 Samuel 17,40.49). Astfel, toată mulțimea a știut că Dumnezeu nu mântuiește nici prin sabie, nici prin sulită. Căci biruința este a Lui.

Mihai Goran este coordonatorul lucrării de colportaj din România și a selectat câteva mărturii ale celor implicați în această misiune.

Biserica – publicațiile – Babilonul

Poporul lui Dumnezeu de astăzi este în luptă cu spiritul păcatului, uriașul Babilon. Toate neamurile au fost contaminate de spiritul său. Secularismul și decăderea spirituală sunt aproape generale. Cum va fi luminat tot pământul de slava lui Dumnezeu? Ce mijloace misionare pot fi mai eficiente astăzi? Dumnezeu are, printre altele, un plan. Nu unul sofisticat și pretențios, ci unul simplu, necostisitor și la dispoziția oricui. El își încurajează poporul să aibă încredere în puterea Cuvântului Său. El ne trimite la „pârâu” (ca simbol al lucrării prin literatură – Ezechiel 47) și ne îndeamnă să luăm „în traistă sau în buzunarul hainei” câteva „pietre netede”: *Lumea noastră, încotro?* (ediția color sau

cea de buzunar), *Calea către Hristos sau Triumful iubirii* pe care le va trimite spre fruntea oamenilor, sediul rațiunii și al inteligenței lor. Prin citire, mesajul pătrunde profund, este eficient înțeles și asimilat. „**Tiparul poate influența mintea oamenilor așa cum niciun alt mijloc nu o poate face**”. (*Evangelizarea prin literatură*, p. 124) Astfel toți vor fi determinați să ia o decizie în cunoștință de cauză – mai devreme sau mai târziu vor cădea cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu.

În visul lui Nebucadnețar, punctul culminant este determinat tot de piatră, care lovește cu putere chipul, spulberându-l pentru totdeauna. Piatra Îl simbolizează pe Hristos, Cuvântul Atotputernic. El ne trimite acum, la finalul istoriei, să răspândim Cuvântul Său, prin care va spulbera întunericul păcatului și va umple pământul cu lumina slavei Sale.

Și tu poți fi un David prin care Dumnezeu va câștiga biruința! Vrei să folosești metoda de luptă și „muniția de război” pe care a inspirat-o El? Ești dispus ca zilnic când ieși pe „front” să răspândești puterea cuvântului scris? Este o lucrare la îndemâna ta, n-o trece cu vederea! Ecoul unei chemări se aude până astăzi: „Pe cine să trimiți și cine va merge pentru Noi?” (Isaia 6,8)

Asigurarea profetică

Așa cum David a fost chemat la misiune prin mărturia prorocului Samuel, la fel și noi, astăzi, avem mărturia profetică a lui Ellen White, ca o confirmare a planului divin. „Încredeți-vă în prorocii Lui și veți izbuti.” (2 Cron. 20,20 u.p.)

Întrebările noastre cu privire la valoarea lucrării prin publicații primesc răspuns prin intermediul scrierilor inspirate:

• **În primul rând, cine a inițiat această lucrare? A cui a fost ideea?**

„În noiembrie 1848, mi-a fost dată o viziune cu privire la proclamarea soliei tipărite și la datoria fraților de a publica... Dumnezeu a rânduit lucrarea de colportaj ca mijloc de a prezenta înaintea oamenilor lumina conținută în cărțile noastre...,

pentru educația și iluminarea lor spirituală. Aceasta este lucrarea pe care Domnul dorește ca poporul Său să o facă în acest timp.” (*Idem*, p. 7, 11)

• **Ce plan are Dumnezeu pentru toți membrii bisericii cu privire la răspândirea de literatură?**

Când vor deveni conștienți de importanța punerii în circulație a literaturii noastre, *membrii bisericii vor consacra mai mult timp acestei lucrări*. Reviste, broșuri, cărți vor fi duse în casele oamenilor pentru a predica ele însele Evanghelia... Biserica trebuie să acorde atenție lucrării de colportaj. Fie ca *fiecare credincios să facă să circule broșuri și cărți care conțin solia pentru acest timp...*” (*Idem*, p. 12, 21)

• **Pentru atingerea țintei misionare: „O carte pentru fiecare casă.”, este nevoie de resurse financiare. Ce sfat inspirat ar fi potrivit pentru cei care administrează bunuri materiale?**

„Cei care au mijloace financiare sunt responsabili de două ori mai mult. [...]

Acum e momentul ca frații noștri să își reducă, nu să își mărească averea. Suntem pe punctul de a ne muta într-o țară mai bună, cerească... Vine vremea când nu vom mai putea vinde deloc... Casele și terenurile nu le vor mai fi de folos sfinților în vremea de strâmtorare, pentru că atunci vor fi nevoiți să fugă... și nu vor mai avea posibilitatea de a le dona pentru înaintarea cauzei adevărului. [...] Dumnezeu îi cheamă pe cei care au în proprietate terenuri și case să le vândă și să investească banii acolo unde vor putea suplini marile nevoi ale lucrării misionare... Prin acești talanți investiți cu înțelepciune și alte suflete pot fi convertite.” (*Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 45, 47)

• **Ce se întâmplă cu miile de cărți care se răspândesc? Sunt citite și au vreun efect în viețile oamenilor?**

„Mi-a fost arătat că publicațiile au făcut deja o lucrare..., dând la o parte zidul prejudecăților și superstiției. Mi-a

fost arătat că bărbați și femei studiază cu interes broșurile cu privire la adevărul prezent. [...] „I-am văzut ținând broșuri într-o mână și Biblia în cealaltă mână, în timp ce obrazii le erau umezi de lacrimi și s-au plecat înaintea lui Dumnezeu în rugăciune arzătoare pentru a fi călăuziți în tot adevărul...” (*Idem*, p. 125)

• **Cu privire la surprizele care ne așteaptă în ceruri, chiar vom avea ocazia să-i întâlnim pe cei la care mergem astăzi și le oferim o carte?**

„Ce recunoștință va fi din partea sufletelor care ne vor întâlni în curțile din ceruri, în timp ce înțeleg interesul plin de iubire și simpatie care s-a manifestat pentru mântuirea lor! [...]

Cei răscumpărați îi vor întâlni și îi vor recunoaște pe aceia a căror atenție au îndreptat-o spre Mântuitorul. Ce convorbire fericită vor avea aceste suflete! [...]

’Am fost un păcătos, se va spune, fără Dumnezeu și fără nădejde în lume și tu ai venit la mine și mi-ai atras atenția la scumpul Mântuitor, ca fiind singura mea nădejde...” (*Idem* p. 129, 130)

11 aprilie – Sabat dedicat misiunii prin literatură

Este ziua când zeci de mii de „Davizi” din România vor merge „la pârâu”, vor lua sute de mii de „pietre netede” și, prin providența divină, le vor trimite spre „fruntea uriașului Goliat” – Babilon.

Cu acea ocazie, se va pune la dispoziția fiecărei biserici un material motivator sub forma unui DVD, care conține experiențe misionare. În după-amiaza aceluși Sabat, se va face o chemare la implicare generală în distribuirea de cărți. Proiectul fiind accesibil pentru toți, este posibilă mobilizarea tuturor resurselor umane ale bisericii: copii, tineri, adulți și persoane în vârstă. Vom experimenta unitatea în vederea aceleiași ținte în același timp.

Sugestii pentru organizare locală

- Repartizarea unui teritoriu pentru toți cei interesați;
- Formarea de grupe cu scopul de a acoperi o localitate, o zonă sau o instituție: spital, azil, penitenciar, supermarket;
- Se poate merge la rude, prieteni sau vecini;
- Copiii pot distribui cărțile în parcuri sau zone publice.

Știri externe de misiune

Un proiect asemănător s-a desfășurat la scară mult mai mare în Diviziunea Sud – Americană, în Sabatul din 8 septembrie 2008. Toți membrii bisericii au fost implicați în misiunea „Impactul speranței”, distribuind în aceea zi 47.000.000 de publicații pe tema revenirii lui Isus. În aceea zi, 21.000.000 de reviste și 26.000.000 de broșuri au luminat mintea multora cu privire la adevărul prezent.

În **Argentina**, Cartea anului 2009, care fost aleasă pe plan mondial, s-a distribuit, doar în luna ianuarie, într-un tiraj de 1.000.000 de exemplare. Pentru luna februarie, au ca țintă încă 1.000.000 de exemplare, iar pentru luna martie nu vor să coboare ștacheta și se pregătesc pentru răspândirea unui tiraj asemănător.

În **Mexic**, doar colportorii s-au angajat să distribuie 250.000 de exemplare din cartea aceasta. Slavă Domnului! Se împlinește profeția. Pământul întreg, într-o mare măsură, este luminat prin publicații!

Iată pentru tine, „Davidul” de azi, încă o asigurare cu privire la eficiența acestei metode de luptă împotriva Babilonului! Prin intermediul acestor cărți, se va auzi chemarea puternică: „Ieșiți din mijlocul ei poporul Meu...” (Apoc.18,4) și, ca urmare: „Mai mult de o mie de persoane vor fi în curând convertite (vor cădea cu fața la pământ) într-o sigură zi, și majoritatea vor fi fost convinse la început prin citirea publicațiilor noastre.” (*Idem* p. 9, 126)

Amin! Biruința este a Domnului!

Sarcina, un dar neprețuit

„Îngerul Domnului s-a arătat femeii și i-a zis: 'Iată că tu ești stearpă și n-ai copii; dar vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu. Acum ia bine seama să nu bei nici vin, nici băutură tare și să nu mănânci nimic necurat. Căci vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu..., pentru că acest copil va fi închinat lui Dumnezeu din pântecul mamei lui...'"

(Judecători 13,3-5)

Bucuria de a avea copii există în orice familie, iar Dumnezeu a lăsat instinctual, mai ales în femeie, dorința ancestrală de a fi mamă. Femeia se realizează prin căsnicie și devine fericită prin maternitate. Unele femei își doresc un copil, cu speranța să găsească o mângâiere în singurătatea lor, în cazul unei căsnicii nereușite, acesta fiind, în viziunea lor, un mijloc de consolidare a căminului. Acest mod greșit de gândire poartă germeii unor dificultăți ale relației mamă-copil și, adesea, nașterea nu rezolvă neînțelegerile din căsnicie. Alte familii nu își doresc un copil, din calcule economice, amânând ani și ani de căsătorie. Apoi, numai după ce au ajuns la maturitate socio-profesională și economică, constată cu regret că utilizarea mijloacelor anticoncepționale a dus la sterilitatea multora, la înmulțirea afecțiunilor ginecologice și la creșterea numărului de copii cu malformații congenitale.

dr. Gabriel Ivănică este medic primar cardiolog, Timișoara.

Viața începe odată cu unirea celor două celule provenind de la mamă și de la tată, care formează oul ce se cuibărește în mucoasa uterină. Perioada intrauterină este una dintre cele mai active și mai complexe, dacă ne gândim că în 9 luni, de la o celulă microscopică se ajunge la un făt de 3 kg. În această perioadă, celulele omului în devenire sunt extrem de vulnerabile, cu toată protecția pe care o conferă organismul matern și placenta. În cursul primelor 3 luni de sarcină, toate sistemele se organizează și se dezvoltă rapid. Aceasta este perioada cea mai critică, deoarece factori patologici și nocivi, proveniți în majoritatea lor din afară, determină cele mai multe malformații congenitale. La sfârșitul celui de-al doilea trimestru de gestație, fătul atinge 70% din talie și numai 20% din greutatea pe care o va avea la naștere. Rezultă că în ultimele 3 luni de sarcină va avea o creștere rapidă, îndeosebi în greutate.

Se cunosc date sigure despre importanța unor noxe asupra vieții intrauterine, a căror acțiune nocivă se sfârșește prin avorturi sau copii născuți

morți. Alteori, acestea determină malformații congenitale destul de caracteristice. Factorii care produc astfel de modificări patologice pot fi clasificați în 4 grupe: infecții virale (rubeola, gripa, herpesul, hepatita, oreionul, mononucleoza infecțioasă, rujeola, varicela etc.); noxe chimice (medicamente); radiații Röntgen; tulburări hormonale la mame (diabet, hipotiroidism etc.).

Infecțiile virale

Exemplul clasic al bolilor virale este *embriopatia rubeolică*. Dacă o gravidă se îmbolnăvește de rubeolă în primele 3 luni de sarcină, copilul pe care îl poartă poate suferi leziuni care determină apariția de malformații grave, în discordanță cu benignitatea bolii la gravide (manifestări minime neluate în seamă: febră moderată sau chiar absentă; lăcrimarea ochilor; ușoară faringită; nas înfundat cu secreții apoase; cefalee discretă;

erupție rubeolică constând în pete de culoare roz pe corp, uneori de dimensiuni foarte mici, rotunde, despărțite de piele sănătoasă, ușor pruriginoase, dispuse pe față, trunchi și membre, care se instalează și dispăre rapid în 2-3 zile).

Marea epidemie de rubeolă din SUA, 1964-1965, a generat 20.000 de copii cu rubeolă congenitală (malformații diverse), precum și mii de cazuri de morți fetale și neonatale. Deoarece unele forme de boală pot evolua fără simptome, dimensiunile problemei capătă valențe mult mai mari, ceea ce a dus la introducerea vaccinării antirubeolice, în 1979.

Malformațiile se limitează la acele organe și sisteme aflate în plină dezvoltare în zilele în care infecția este în toi: când infecția se produce în săptămâna a 5-a de sarcină, malformația este preponderentă la ochi (cataractă). Între a 5-a și a 7-a săptămână sunt mai frecvente bolile de inimă (cardiopatiile congenitale). În săptămânile 8 și 9, când își fac apariția mugurii dentari, apar malformațiile dentare.

S-a dovedit că și alte boli virale pot determina leziuni ale embrionului, dar cu o incidență mult mai mică decât în cazul rubeolei.

Bolile congenitale determinate de medicamente

Exemplul cel mai trist cunoscut în medicină este dat de *talidomidă* (contergan), care a făcut cele mai multe victime în Germania. Este vorba de un calmant, antivomitiv, care, dacă era luat de gravidă

între a 35-a și a 50-a zi de la ultima menstruație, ducea la malformații grave ale extremităților membrelor (absența antebrațelor – focomelie).

Este contraindicat ca gravida să își administreze singură medicamente fără să țină cont de sfatul medicului, deoarece sunt o mulțime de medicamente cu efecte malformative asupra copilului (tetraciclina produce pigmentarea dinților și hipoplazia smalțului; chinina, clorochina, streptomycină, kanamicina, gentamicina produc surditate; propiltiouracil produce gușă; iodul radioactiv distruge tiroida fetală etc.)

Radiațiile

Iradieră cu raze Röntgen a femeilor poate duce la microcefalie (cap mic), idiopie, microftalmie și tulburări de creștere a embrionului.

Diabetul gestațional

Între 1 și 3% dintre gravide dezvoltă diabet zaharat în timpul sarcinii. Nerecunoscut și netratat, diabetul gestațional crește riscul global al sarcinii, putându-se solda chiar cu moartea intrauterină a fătului.

Această afecțiune este mult mai frecventă la femeile obeze decât la cele cu greutate normală și, de asemenea, la unele grupuri etnice (americani nativi, mexicani, indieni, asiatici). Tratamentul constă în administrarea de insulină în doze personalizate și dietă corespunzătoare. După naștere, diabetul gestațional dispăre de obicei, însă este frecventă dezvoltarea diabetului zaharat tip 2, odată cu înaintarea în vârstă la femeile care au avut diabet gestațional.

Femeile cunoscute cu diabet zaharat tratat corect cu insulină pot avea o sarcină normală până la termen. Mamele diabetice însă dau naștere unui număr mai mare de copii malformați decât cele sănătoase. Unii dintre acești copii prezintă cardiopatii congenitale, alții se nasc prematur, iar un mare număr mor în primele zile, în timpul perioadei de adaptare. De cele mai multe ori, copiii mamelor diabetice sunt copii giganți (peste 4.000 de grame), care pun

probleme de asistență obstetricală, din cauza dimensiunilor.

Incompatibilitatea Rh

Pacientele cu Rh negativ al căror făt este Rh pozitiv trebuie să efectueze dozarea de anticorpi anti-Rh, mai ales după prima sarcină, pentru a evita accidente grave (anemie severă hemolitică) la următoarele sarcini.

Alimentația în timpul sarcinii

În primul trimestru de sarcină, alimentația este dominată de gusturi anormale, de lipsa poftei de mâncare, grețuri și vărsături. Vărsătura de dimineață se combate cel mai eficient prin luarea micului dejun la pat sau prin repaus imediat după masă, pentru a exclude, pe cât posibil, orice excitații ale sistemului nervos. Pentru a ameliora gustul alimentelor se va recurge la borș, suc de lămâie și arome culinare naturale. Ardeii iute și piperul sunt interzise.

În a doua perioadă a sarcinii, gravida se confruntă cu un apetit exagerat. Viitoarea mamă nu trebuie să se justifice că „mănâncă pentru doi”. Foamea și setea exagerate pot fi combătute prin ingerarea de salate și fructe proaspete. În caz de subalimentație carențele o ating mai întâi pe mamă și numai în cazuri grave pot afecta copilul.

În timpul sarcinii apare, de asemenea, constipația care va fi combătută printr-o alimentație bogată în vegetale crude, fructe (prune, pere, struguri, mere coapte, portocale, pâine neagră, lapte bătut, iaurt). Dacă indicațiile de mai sus nu sunt eficiente, se va încerca următorul regim: dimineața, pe stomacul gol, un pahar de apă caldă îndulcită cu miere, la micul dejun pâine neagră sau fulgi de ovăz cu gem, iar înainte de a merge la culcare va mânca fructe.

Nu se administrează laxative sau purgative, deoarece acestea pot provoca avort sau naștere prematură, cu excepția lubrifianțelor vegetale locale (supozitoare cu glicerină).

Fumatul și consumul de alcool sunt total interzise în timpul sarcinii, deoarece duc la nașteri premature și la afectarea gravă a potențialului psihico-intelectual al copilului.

„Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecului este o răsplătită dată de El. Ca săgețile în mâna unui războinic, așa sunt fiii făcuți la tinerețe.” (Ps. 127,3,4)

www.adventist.ro

În urma sugestiilor din partea credincioșilor, Departamentul de Comunicare al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a decis realizarea unei noi versiuni a site-ului oficial al Bisericii. Design-ul site-ului a fost semnificativ îmbunătățit, astfel încât să răspundă identității organizaționale și să transmită principiile și valorile specifice adventismului: speranță, dinamism, deschidere și autenticitate.

Partea informațională, deși extrem de complexă, a fost structurată astfel încât informația dorită să fie ușor de găsit. În ceea ce privește dinamica site-ului, datorită structurii flexibile și a îmbunătățirii părții de editare a conținutului, pe parcurs vor fi completate sau adăugate anumite capitole sau secțiuni.

Site-ul dorește să le comunice atât membrilor, cât și celor interesați o imagine autentică și transparentă a bisericii prin informarea permanentă cu privire la activitățile și convingerile acesteia și prin transmiterea pozițiilor oficiale în cazul anumitor evenimente sau cu privire la tendințele societății. De asemenea, oferă resurse pentru îmbogățirea spirituală permanentă a credincioșilor și module utile, cum ar fi: ora la care apune soarele, sondaje cu întrebări actuale, *Biblia* și *Comentariile biblice online*, precum și date de contact pentru fiecare departament sau insti-

tuție a Bisericii – elemente care lipseau până acum. Pentru viitorul apropiat, ne-am propus să susținem un ritm de creștere constant a numărului de vizitatori, prin traducerea acestuia în maghiară și germană și investiții într-o campanie de promovare online.

De asemenea, site-ul www.adventist.ro va fi promovat prin postere împreună cu alte două servicii gratuite ale Departamentului de Comunicare, respectiv Buletinul săptămânal – „Info adventist” și cel zilnic – „Revista presei”. Deja materialele au fost transmise pastorilor prin intermediul Conferințelor de care aparțin, iar în cel mai scurt timp acestea vor ajunge în biserici.

„Ținta este dublarea numărului de vizitatori ai site-ului oficial și atingerea unui număr de 10.000 de abonați la serviciile complementare, până la finalul anului 2009”, a declarat Viorel Dima, directorul Departamentului de Comunicare al Bisericii Adventiste.

Sărbătoare dublă

Sabatul din 7 februarie 2009 a fost marcat, în Conferința Oltenia, printr-o sărbătoare dublă a hirotonirii, desfășurate în două dintre cele mai reprezentative biserici din această zonă a țării, Craiova 1, în jud. Dolj, și Alexandria 1, în jud. Teleorman. În centrul atenției au fost, bineînțeles, cei

șase colegi pastori – Băncianu Romică, Brânzan Daniel, Neagu Adrian, Pisciă Daniel, Purnea Cristian, Răduț Florin – împreună cu familiile lor, care, încă o dată, au avut ocazia să declare public că sunt gata, în orice clipă și mai presus de orice, să slujească lui Dumnezeu și semenilor.

Alături de membrii comitetului Conferinței, prezenți în formulă completă la ambele evenimente, au participat frații Ioan Cămpian Tătar, trezorier, și fratele Niculescu Emilian, secretar, din partea Uniunii de Conferințe, la Alexandria alăturându-se și fratele Viorel Dima, director al Departamentului de Libertate Religioasă.

Dacă la Craiova numărul mare al participanților, peste 800 de persoane din toate județele Olteniei, și corul, în care au cântat aproximativ 70 de coriști, au dat o notă specială programului, la Alexandria a impresionat numărul mare de pastori, 15 participanți la momentul binecuvântării, lucru posibil datorită faptului că programul a avut loc după-amiaza, dar și pentru că în zona Teleormanului slujesc mai mulți pastori. Totul a fost frumos spre bucuria celor prezenți, oameni și îngeri, și pentru lauda lui Dumnezeu, prin harul căruia am fost beneficiarii direcți ai celor două programe de hirotonire.

(Aurel Neațu / Conferința Oltenia)

Ș T I R I

Înscrieri pentru proiecte

Asociația Adventistă pentru Suport și Inițiativă din România anunță înscrierile pentru proiecte din domeniile: social, medical, evanghelistic și educațional.

Cei interesați pot depune proiectele lor în vederea obținerii unei finanțări în perioada 2009-2010, până la data-limită de 30 aprilie 2009.

Pentru a înscrie proiectele dumneavoastră, vă rugăm să accesați site-ul www.asiromania.ro și să completați cererea de finanțare.

Asociația Adventistă pentru Suport și Inițiativă din România își desfășoară activitatea din anul 1997, finanțând proiecte din următoarele domenii: social, medical, evanghelistic și educațional.

Calea către Hristos în limba chineză

Ca urmare a situației dificile prin care diverși muncitori chinezi au trecut, elevii Liceului Teologic Adventist, București, au dorit să le întindă o mână de ajutor celor care au

rămas fără loc de muncă și care protestează în fața Ambasadei Chineze de la București.

Aproape în fiecare zi oferim hrană pentru aproximativ 150 de persoane. Pentru că ei nu cunosc limba română și nici noi, limba chineză, de fiecare dată și-au manifestat mulțumirea, aplaudându-ne și strângându-ne mâinile.

De la oamenii aceștia am învățat niște lecții de viață extraordinare. Deși erau înfometaji și le era frig, nu s-au îmbulzit, nu s-au împins unii pe alții, ci fiecare a așteptat la rând, pentru a primi o porție de mâncare. S-a întâmplat ca, alături de noi să mai fie cineva care oferea, de asemenea, mâncare. Cei care luau de la noi nu mai mergeau și la cealaltă persoană (și invers). Împărțind portocale, una dintre eleve i-a oferit unui chinez acest fruct. El a refuzat-o, după care a scos o mică mandarină, arătându-i că avea deja.

Am dorit să facem chiar mai mult de atât. Prin harul lui Dumnezeu, am găsit cartea *Calea către Hristos* în limba chineză, iar Editura „Viață și Sănătate” s-a oferit să ne realizeze 1.000 de exemplare, pentru a le putea da ac-

Expoziția „Impactul Bibliei în istorie” la Ploiești

În perioada 8-12 februarie 2009, Biserica Adventistă din Ploiești și Asociația „Sola Scriptura” au organizat Expoziția „Impactul Bibliei în istorie”, la Casa Sindicatelor din Ploiești.

În cadrul expoziției, participanții au putut vedea peste 100 de Biblii în diferite formate, ediții și traduceri. Copii ale sulurilor masoretice, toată Biblia pe o singură pagină, Biblia pentru nevăzători, diverse ediții pentru copii, Biblia în limba chirilică, o multitudine de traduceri contemporane în limba română, Biblii în limbile de circulație universală, toate acestea au constituit câteva repere pentru vizitatori. Cei interesați au putut primi o Biblie tipărită sau în format audio, iar pentru cei doritori să studieze într-un mod organizat Sfânta Scriptură, a fost posibilă înscrierea la cursurile biblice prin corespondență.

În fiecare zi, cei prezenți au avut posibilitatea să participe la dezbateri tematice în cadrul cărora conferențiarilor le-a arătat drumul Bibliei în istorie, precum și impactul pe care Biblia îl are sau îl poate avea în diferitele aspecte ale vieții cotidiene. Muzica instrumentală și vocală de calitate, susținută de tineri devotați, a contribuit la completarea momentelor înălțătoare trăite de participanți.

În cadrul dezbaterilor, pastorul Traian Aldea a prezentat, duminică, 8 februarie, „Documente despre istoricul scrisului și al Bibliei”, iar luni, 9 februarie, a prezentat seminarul „Biblia între

cuvânt și imagine: conflictul cultural între cuvântul scris și imaginea grafică”. Marți, miercuri și joi, pastorii Aron Moldovan, Marius Andrei și Laurențiu Ionescu au prezentat seminarele: „Biblia și viața spirituală”, „Biblia și familia” și „Influența Bibliei în societatea contemporană”.

Duminică, în prima zi a expoziției, au fost prezente aproape 200 de persoane, iar activitățile întregii săptămâni au fost susținute activ de credincioșii tuturor bisericilor adventiste din Ploiești.

Evenimentul și-a propus să încurajeze studiul Bibliei, descoperind relevanța ei pentru lumea de azi și arătând cum Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu transmis oamenilor, aduce însănătoșire morală și oferă putere spirituală, având un impact deosebit asupra calității vieții aceluia care aprofundează adevărurile ei. *(Teofil Brașov / AARC Muntenia)*

Formații muzicale pentru Conferința Generală – Atlanta 2010

Comitetul muzical al Conferinței Generale primește înscrieri până pe 31 martie 2009. Dacă aveți o formație muzicală și sunteți interesați să participați, puteți primi un *Ghid de participare* și formularul de înscriere. Vă puteți adresa și direct lui Daniello Barelli.

Date de contact: *General Conference Session Music Coordinator*
Euro-Africa Division
Schoshaldenstrasse 17
3006 Berne, Switzerland
E-mail: Daniello.barelli@euroafrica.org

ION TINCĂ
comunitatea Crivăț,
Dâmbovița

Pe data de 29 ianuarie 1923, se naștea Tincă Ion. La vârsta de 16 ani rămâne orfan de tată, iar la vârsta de 18 ani face legământ cu Domnul prin botez. La 19 ani se căsătorește cu Catilina. Din căsătoria lor se nasc 4 băieți: Luca, Petrică, Gigi și Marcel. La vârsta de 86 de ani, după o scurtă suferință, este chemat la odihnă, după o viață trăită cu credință. Adoarme în speranța revenirii lui Isus.

Declarația Consiliului de Nutriție al Conferinței Generale despre vitamina B12 la vegetarieni

Vitamina B12 este un punct de interes în special pentru cei care au adoptat sau intenționează să adopte un regim strict vegetarian, deoarece este singura vitamină care nu se găsește în cantități semnificative în alimentele de origine vegetală. Deficiența de vitamina B12 poate să se manifeste în principal prin anemie macrocitară și o serie de tulburări neurologice și psihiatrice. Suplimentele de vitamină B12 din comerț nu conțin întotdeauna vitamina B12 activă. Declarația Consiliului de Nutriție al Conferinței Generale despre vitamina B12 la vegetarieni, poate fi consultată pe site-ul Asociației pentru Sănătate și Educație la secțiunea Resurse și Informații (<http://www.asociatiasanatare.ro/node/4>), unde veți putea consulta o listă cu conținutul în vitamina B12 a peste 250 de alimente.

(dr. Valentin Nădășan)

Ș T I R I

tor oameni și hrană spirituală. Modul în care au evoluat lucrurile ne determină să credem că Dumnezeu are un plan cu acești oameni. Cu toții putem să ne implicăm în acest proiect, chiar dacă suntem departe de București. Să ne rugăm pentru această lucrare!

(Mihai Stoicescu)

Vino la Moeciu! – Centrul de Tineret

Dacă doriți să mergeți la munte cu grupul vostru de tineri (eventual invitând un grup de tineri dintr-o altă comunitate), puteți alege cu încredere Centrul de Tineret de la Moeciu. Pe de altă parte, dacă doriți să mergeți pe cont propriu, puteți alege unul dintre programele pe care le oferim în cadrul acestui centru de tineret.

În ambele situații, vizitați www.centrumoeciu.ro și sunați la telefoanele de acolo sau scrieți la adresa de contact, pentru a pune întrebări sau pentru rezervări.

Vom fi bucuroși să organizăm în acest an, pentru voi, evenimentele următoare:

- **Convenție de pregătire premaritală pentru cupluri de prieteni sau logodnici** – 13.03.2009-15.03.2009;
- **Minitabără de studiu biblic** – 3.04.2009-5.04.2009;
- **Tabăra pentru părinți și copii (0-5 ani)** – 8.05.2009-10.05.2009;
- **Minitabără de creație** – 22.05.2009-24.05.2009;
- **Minitabără pentru studierea naturii** – 5.06.2009-7.06.2009;
- **Minitabără pentru trasee montane** – 17.06.2009-21.06.2009;
- **Minitabără pentru consolidarea grupelor (grupe de minim 5 tineri – peste 16 ani)** – 3.09.2009-6.09.2009;
- **Convenție pe teme de creaționism/evoluționism** – 16.10.2009-18.10.2009;
- **Minitabără pentru familiile tinere** – 27.11.2009-29.11.2009;
- **Seminar de omiletică pentru tineri** – 11.12.2009-13.12.2009

(Cristian Modan / director Departamentul de Tineret)

Primăvara și-a lăsat în urmă surorile și a venit la noi făcând să vibreze tot ce are viață. Căldura a pus stăpânire peste oraș și a colorat totul în verde. Oamenii, treziți parcă la viață, lucrează cu gândurile limpezi, dar hoinare, încercând să intre în ritmul naturii.

Însă copiii sunt cei mai bucuroși. Este singura perioadă când părinții nu se mai lasă rugați să-i însoțească la o plimbare prin parc. Și copiii profită din plin. Bucurându-se de minunile naturii, se întreabă de ce oare nu este întotdeauna primăvara? Însă răspunsul nu-l mai... așteaptă. Nu vor să piardă timpul cu explicații pe care, oricum, nu le pricep.

Sfârșitul acesta de săptămână se anunța a fi unul excepțional de frumos. Cu siguranță parcurile aveau să mișune de fețișoare îmbujorate, dornice să exploreze fiecare colțișor de natură. Pentru Marta însă, nu avea să fie la fel de plăcut. Părinții ei trebuiau să meargă la serviciu, iar ea, ca de obicei, să rămână acasă. Dar avea un mod, chiar dacă mai puțin activ, de a participa la „distracția” de afară: stătea la fereastră și privea cum copiii trec însoțiți de adulți – unde altundeva? – înspre parcul din apropiere. Și stătea așa mult timp.

La un moment dat, soneria de la intrare o trezește din visul ei frumos. Deschise ușa și...

– Tanti Alexandrina! Ce bine îmi pare să te vad! Ai venit să-miții companie? Așază-te aici, lângă mine.

– Da, am venit să fiu cu tine, însă nu aici. Le-am cerut voie părinților tăi să mă însoțești în... parc.

– Uraaaaa! Mă duc să mă pregătesc. Dar..., tanti Alexandrina, nu-i așa că îmi vei spune povestea promisă săptămâna trecută?

– Dacă vrei, sigur. Aș fi încântată.

În timp ce mergeau agale pe aleile parcului, tanti Alexandrina a început să-i povestească:

„Acum câțiva ani, un bărbat, pe nume Alexe, a început să se gândească serios la viața lui. Trecuse de mult de prima tinerete, și chiar de a două, și avea impresia că tot ceea ce făcuse fusese în zadar.

Dusese o viață egoistă, fusese tot timpul în centrul atenției, considerat o persoană importantă, strânsese o avere mare – și pentru ce?! Care era rezultatul? Niciunul care să-l mulțumească. Simțea că trăise degeaba. Dar s-a hătărât ca măcar acum să facă ceva pentru... alții.

După lungi căutări, s-a hotărât să-i ajute pe copiii din cartierul sărac pe care-l vizitase cu puțin timp în urmă. Și-a făcut un calcul și a ajuns la concluzia că pentru câțiva ani putea să le ofere o masă consistentă pe zi. Așa că și-a făcut un plan pentru a construi o bucătărie. Însă până atunci, s-a hotărât să facă în bucătăria proprie câte o brișă pentru ei. A doua zi, în jurul mașinii lui se strânseseră o mulțime de copii. Când domnul Alexe a apărut cu patru cutii cu brișe, copiii s-au repezit, împingându-se și lovindu-se, fiecare alegând-o pe cea mai mare.

Dar domnul Alexe a observat că mai departe, cuminte și politicoasă, aștepta o fetiță. După ce toți copiii au luat câte o brișă, fetița s-a apropiat și ea de prima cutie și s-a uitat în ea. Dar acolo nu mai rămăsese nimic. A căutat și în cea de-a doua cutie, dar nici în aceasta nu mai era nici măcar o brișă. La fel și în a treia. Spre bucuria ei, în cea de-a patra a găsit o brișă mică, mică și arsă pe deasupra, care fusese respinsă de toți ceilalți copii. Fetița a luat-o, a mulțumit frumos și a plecat.

Domnul Alexe a fost foarte impresionat de comportamentul și atitudinea fetiței și, ca urmare, în timp ce prepara brișele pentru ziua următoare, a mai

făcut una mică, mică, dar în care a pus 100 de euro. Apoi, la amiază, a așezat brișa deasupra celorlalte, în prima cutie. Copiii îl așteptau atât de nerăbdători, că au început să se certe și chiar să se bată înainte ca domnul Alexe să coboare din mașină. Din nou s-au repezit la brișele cele mari și apetisante, iar fetița, la fel ca în ziua trecută, s-a ales tot cu o brișă mică și arsă. Dar a fost foarte bucuroasă și a mulțumit frumos, apoi a fugit acasă să o împartă cu mama ei.

Ziua următoare, fetița nu a mai așteptat, ci a fugit într-un suflet la mașina domnului Alexe:

– Domnule, ieri, când am împărțit brișa cu mama mea, am descoperit niște bani, foarte mulți bani. Eu și mama am fost foarte îngrijorate. Ne-am gândit că v-a căzut din greșeală.

– Fetiță dragă, a spus domnul Alexe uimit, banii aceia nu au ajuns întâmplător acolo. Ieri, am fost extrem de plăcut surprins de felul în care te-ai comportat. Pentru că ai fost răbdătoare și politicoasă și, mai mult, te-ai mulțumit cu puțin, am hotărât să te răsplătesc. Astăzi s-a dovedit că ești și corectă. Lasă-mă să mă bucur și eu de aceste calități ale tale și să te răsplătesc în fiecare săptămână cu ce cred eu că tu și mama ta aveți nevoie.

– Mulțumesc foarte mult, domnule. Când voi crește, am să vă înapoiez datoria, spuse fetița zâmbind.

Dar zâmbea și domnul Alexe, tot de fericire. Începea să învețe cum să trăiască autentic, cum să se bucure de viață, să învețe că fericirea e ceva ce omul caută pentru sine și nu găsește decât în ceilalți.”

Marta uitase de vremea de afară și de covorul viu colorat ce se întindea la picioarele ei – astăzi învățase încă o lecție de la tanti Alexandrina: că fericirea nu constă în a avea mult, ci în a fi mulțumit cu puțin.

Fericirea e ca o zi frumoasă

de ADELA BĂNCĂU-BURCEA

Lumină pe drumul spre Damasc

Aș putea să descopăr dintr-odată că, în timp ce alerg cu râvnă pentru slujirea lui Dumnezeu, eu slujesc de fapt vrăjmașului lui Dumnezeu? „Drumul spre Damasc” ne trimite implicit cu gândul la întâlnirea lui Saul, prigonitorul, cu Mântuitorul „prigonit”. Pentru viitorul apostol al neamurilor, momentul glorios al întâlnirii cu Isus este în același timp momentul unei descoperiri cutremurătoare: „Saul a văzut acum că, prigonindu-i pe urmașii lui Isus, el săvârșea, de fapt, lucrarea lui Satana.” (Ellen White, *Faptele apostolilor*, cap. 12)

Cum a intrat Saul din Tars pe această traiectorie? Fără să alegă o viață de sfidare a lui Dumnezeu, ci, dimpotrivă, căutând să-I slujească după cea mai bună lumină posibilă (Fapte 26,5), el s-a trezit călcând flagrant învățătura lui Gamaliel (Fapte 5,34-39; 22,3) și în directă coliziune cu Atotputernicul. Nu este de mirare că Pavel este cel care afirmă apăsat: „De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” (Fapte 24,16)

Adevărații ucenici ai Domnului I-au slujit întotdeauna după cea mai bună lumină și au făcut tot ce au putut mai bine pentru cauza lui Dumnezeu. Însă mult rău a fost adus aceleiași cauze a lui Dumnezeu de ucenicii care au făcut tot ce au putut mai bine, după lumina lor cea mai bună. Această atitudine sinceră nu i-a scutit de întrebarea: „Pentru ce Mă prigonești?” (Fapte 9,4) Uimiți, și chiar îndurerați, ei ajung să întrebe: „Cine ești Tu, Doamne?” doar ca să primească răspunsul: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești.” (v. 5)

Proaspăt angajată la o mare țesătorie, tânara lucrătoare se străduia să nu i se încurce firele în mașina la care lucra. Știa că aceasta a fi însemnat timp, risipă și neîndemânare. Însă odată ce acest lucru nedorit s-a întâmplat, a încercat să se descurce singură, sfârșind în plâns, după timp pierdut și pagubă mai mare. Când a intervenit, în cele din urmă, specialistul în astfel de depanări, ea s-a scuzat, spunând: „Știți... am făcut tot ce-am putut mai bine!” Dar acesta i-a reamintit regula: Tot ce puteai să faci mai bine era să mă chemi pe mine!

„Multe căi pot părea bune omului...” (Prov. 4,12). Multe idei îmi pot fi dragi și ajung să cred că sunt cele mai bune pentru slujirea lui Dumnezeu și a semenilor. Însă, peste acest superlativ al viziunii personale, așteaptă să răsară lumina Duhului Adevărului, exact cum s-a întâmplat pe drumul spre Damasc. „În cămă-

rile întunecate ale minții sale, s-a revărsat un potop de lumină, dezvăluind neștiința și greșeala vieții sale de mai înainte, precum și nevoia pe care o avea acum de iluminarea Duhului Sfânt.” (Ellen White, *Faptele apostolilor*, cap. 12).

Nu este nicio mirare că Duhul Sfânt este atât de prezent în cartea Faptele apostolilor! La orice adiere, caută să-i aducă la cea mai bună lumină – lumina divină – pe ucenicii cu adevărat devotați Maestrului divin. Chiar și apostolul Petru a avut întâlnirea sa, când a aflat că era și el pe un drum al Damascului, de vreme ce era atât de înclinat să-i numească pe unii viitori ucenici „spurcați sau necurați” (cf. Fapte 10,15.28). Cuvintele „nicidecum”, „niciodată” (Fapte 10,14) au trebuit să dispară din mintea și vocabularul remarcabilului trudit la zidirea trupului lui Hristos.

În această vreme târzie, resimțim mai acută ca niciodată nevoia de lumină cerească. Cele mai bune intenții omenești, lipsite de străluminarea Spiritului, nu fac decât să persecute din interior trupul Domnului, care va fi oricum asaltat de persecuția din exterior. Tot ce putem face mai bine este să strigăm după Darul promis pentru aceste zile, singurul în stare să aducă reînvierea adevărată. Pregătirea sufletului pentru ploaia târzie nu are de-a face cu prigonirea trupului Domnului Hristos, ci cu cercetarea de sine și pocăința personală.

Specialiștii în strategii de pământ, laboranții resentimentelor și profeții bubelor nevindecabile se ating de Însuși Hristos atunci când se ating de diversele mădulare ale trupului Său. Îmbrăcând halatul pretins alb al medicilor de lagăr, îngrădind biserica în barăci pentru a o deparazita cu elixiruri meșteșugit alcătuite sau aruncând-o în bălăii deja pierdute, Îl prigonom pe Isus, de parcă niciodată n-am fi știut că un creștin îl iubește pe altul ca pe sine însuși, că orice boală sufletească se tratează cu sângele Mielului și cu Matei 18 și că marele apostol Pavel era „mare” pentru că se purta aspru cu sine însuși.

Nu poți prigoni sau batjocori acest trup neajuns încă la plinătatea staturii lui Hristos, fără să nu ții seama de Capul preaslăvit al acestui trup încă pământean. Dacă eu și tu privim la El și devenim la fel, mireasa lui Hristos ajunge „fără pată, fără zbârcitură, ci sfântă și fără prihană”. Ce-ar fi dacă drumurile noastre spre Damasc ar fi ca cel al lui Pavel? Isus nu ar mai fi persecutat. Cel puțin nu de cei care pretind că Îl așteaptă.

Teodor Huțanu este președintele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România.

ASI România
face cunoscut faptul că,
în acest an, data limită
pentru trimiterea proiectelor
este 30 aprilie.

Proiectele pot fi depuse
doar în format electronic,
accesând site-ul
www.asiromania.ro.

Așteptăm inițiativele dumneavoastră!